V 33.

3 Mtr konyr 281 Brandt

Nils Birger Nilsson.

H. M. L. Gustav V

Nils Johansson

Karlskrona.

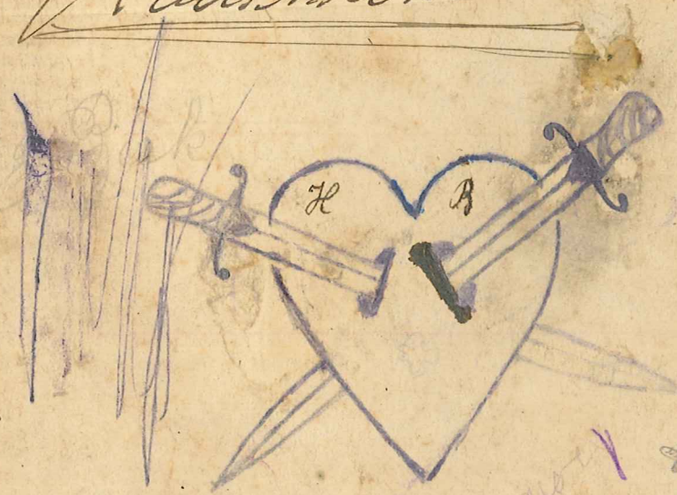

439 10/28 Björk

Sommaren 1924.

När vi far ifrån Carlskrona
Satte kurs på Nynäshamn
Den som många andra platser
ligger uti Sveriges Skåna land

V. O. kommenderar dickt med rodret
Nu vi ut ur hamnen styr
Och vi nu om babord pjelar
en liten bit av utklippans fyr
Vi styr ut på vida haven
endast drabbningar vi skyr
Och man skulan runt får kuta
så man blir i huvudet yr

Vackthavande blåser i sin pipa
Och vi nu uppställning går
det går inte alls att knipa
F. K. genast upp oss hör
Nu sätter vi i gång med att jobba
Skrubba däck och göra fint.

sen får den sig en skrubba som till
uppställningen kommer sent.

När vi far över bölgan
göres klart för drabbningen
Men vad är väl deras mening
vi ha ingen ovän änn
Men vi skola blott oss öva
allt för fosterlandets väl
att kunna det försvara
med både liv och själ.

Fjärde divisionen sätter
ut läcktären med hast
Här hur kvarters chefen ropar
skynda på och sätt den fast
Ställ er redan till att hala
Två block och sätt sedan fast
Så går livet här på G. V
för utan ro och rast.

Vi går in till Saltsjöboden

alltemellan någon gång
Och där reser vi till staden
det är munterhet och sång
Och vi tänker blott på kovan
huru den skall räcka till
så att man kan sig utrusta
med en sponken flaska till.

Men om några dagar åter
sticker stäven åter ut
Vi skall skåda ovanen
ifrån början och till slut
Och när hösten kommer
redan kommer och expedionen
den är slut tänker jag att
många jubla och ge upp
ett glädje tjut.

Slutskrivern den 17/6 1985.

S.M.S.S.I Brandt H.M. Gustav V.

Himla-Kalaset

I himmelen där var kalas
Gud fader fylde åren
Och Langte Per med fyllda glas
bjöd kring av branvins Tåren
han strutta kring och traggade
och bjöd omkring av nektan
Han krusade och bugade
den gamla dörra-väktarn

Och omkring bordet sutto de
som mäst för vännen svura
där sutto paltrakar tre
Och konungar de stora
Och Mark han var också med
den vördnas värde gubben
Han satt och rörde till en sats
utav den läcka mubben

Jag kan så Daniel själv en gång
Blott i en lejonkulla

Omkring mig smöga bestå mång
avskrämliga och fula
Men ej en enda rörde vid
min syndiga lekamen
Och att jag ej omkom däri
pris vare Guden Amen.

Walter Björk

Jag har so Mark vid min själ
väl gjort den längsta färden
Då jag som skeppare ombord
för runt kring hela världen
Ej något sjökort hade jag
Och ej kompass jag hade
Men lika väl på Ararat
Ett lyckligt land jag nådde

Slutskrivan den 17/1 1925.

[illegible] Brandt
H. M. Gustav V
Karlskrona.

Skeppsbranden

Nu ett skepp har lämnat hamnen
Och far ut på böljan blå
Vinden blåser uti seglen
att vårt skepp framföra må
Över Oceanens bölja
kalifornien målet är
För vår långa, långa resa
guld vi skola skörda där.

I bland den som lyckan söker
var en moder med sin son
Som till västern ivrigt längtar
Och att att resan sluta må

Hennes man har för länge sedan
rest ditut Och ett hem berett
Och han väntar nu sin maka
och sin lille son dit ut.

Så i önskningar man drömmer

medan skeppet kosan styr
Oceanens bölja ryter
ingen svårighet man skyr
Ty man tänker blott på lyckan
Och på framgång ljus och kraft
Därför är man glad till sinnes
under vågers vilda gång

Fast man tänker ingen fara
gess alarm vad är väl det
Oceanens bölja ryter
vattnet forsar i vår bog
Kamske har vårt skepp gått sönder
man fråga då och då
Dödsblek synes många spära
utav fara höra på

Skeppet brinner hjälpe ott släcka
rojar sjömän om varan
Se hur hopen framträngen
Och elden rasar flammande
Skeppet brinner allt för gäves

fram med raddnings-båtarne
I hur alla ivrigt längtar
att sig plats i denna sig få.

Snart var sista båten färdig
men vad ser man uppå däck
Modern som till västern skulle
med sin lille son så käck
Finns ej plats för dem i båten
mej blott en av dem kan få
Skynda er kapten ropar
väljen vem av eder skall gå med.

Först sågs modern tveksam vara
men hon strax besluten var
Gossen skall gå med i båten
jag på skeppet stannar kvar
är nu alltid snäll min gosse
hälsa pappa ifrån mig
Och glöm aldrig bort din moder
som i döden för dig gick.

Båten lämnar genast skeppet
sedan gossen kom däri
Ingen tid är att förlora
sedan sjunker skeppet ned
Men ur djupet liksom höres
moderns sista askedsord
Tänk om gossen så förglömde
hennes önskan hennes bön.

E

Slutskrivan den 17/1 1925.

3 M 281 Brandt Gustav V K-A.

Hälsning till Hemmet.

I den stora tysta natt
står jag där vid skeppetsratt
under himlens stjärnehär
men på post mig satt
ensam och förglömd
Under hemmelns höga tak
höres fåglars vingeslag
Fågelflocken åter går
mot Nord mot ljus och vår.

Häls från mig där hemma
häls min far och mor
häls de gröna hagar
häls den blanka fjord
Mina bästa tankar
följer på din stig
när ni flyr mot hemmet
hälsa ifrån mig

Under oro reser jag
dag och natt och natt och dag
Bringar mig till målet fram
~~[illegible]~~ med breda snabba vingelslag
Och så tänk en gång på mig
gärna flög jag samma stig
Hemma står väl skogar grän
o svala hör min bön.

Häls från mig där hemma
häls min far och mor
häls de gröna björkar

häls den blanka fjord
Om jag hade vingar
flögs med dig hem
till de ljusa nätter
Häls dem ifrån mig

Långt mot nord och högt mot nord
Öst och väst, var palmer gro
segla mängen rask sjöman
som från hemmet far
Hundramilafärden bär
långt från vän som jag har kär
Svala flygs från bygd till bygd
Och tags min hälning med.

Häls från oss därhemma
häls och ge dem bud
be dem aldrigs glömma
oss som reste ut
Inget har vi älskat
högt som hemmets namn
säg dem det och hälsen
Häls vårt forste band.

Ibet.

Kärlek och otrohet.

Jag är en rasker sjöman allt uppå böljan blå
den vida oceanen där stolta skeppen gå
Till flickor allt jag giver i varje hamn jag är
men aldrig mer jag bliver på allvar riktigt här

Fem flickor har jag älskat men alla har de gott
sen de min hyra raffat min kärlek de försmått
Nu litar jag ej längre på flickors trohet
Ty bryta alla löften de hava jemt för sed

Min första mö var Lally allt uti Lundsvall
i sina kärleksbojer hon strax mitt hjärta brand
Hon svor mig evig kärlek och kysste mig så ömt
men när vi lättat ankar hon genast lofhet glömt

Och efter nästa resa jag träffa Marian
med henne i ett danshus min hela tid försvann
Men när min hyra ryllat då var jag segelklar
från flera hamnar skrev jag men aldrig fick
Slutskriven den 17/1 1925. (jag svar.

BM 281 Brandt. H. M. Gustav V.

Bland bräning o skär.

Jag föddes uppå Nordsjön
en stormig vinternatt
när stormen tjöt i vanterna
och far min stod vi rott
Jag i bräning och skär
där fick min karaktär
som likna havets vilda
makter på ett vennifär

Jag växte upp blev vackrare
än själva Don Johan
Jag måste ha polisens hjälp
mot kvinnorna i land
De var som bräning o skär
de låg på knäna här o där
Och grät att de alla
ville bli min hjärtans kär
~~Ikina~~
Ikina flickor är saffrans gula
över lag den tog hade väl fått gulsot.

Av sorg den dag som jag
drog ut bland bränning o skär
Långt ner till södern just där
havejer sköna döttrar endast fikarlöndt bär

Där tog jag varje Lola-lo
ifrån den svarta katten
På Grönland rymde jag från
eskimår o deras barn
Stack ut bland bräning o skär
kom till Turkiet med besvär
Sultanen kring sett harem
ställde ut sin millitär.

Japanskarna ha sneda organ
i sitt konterfej
Dom blev välan såna
där dem stod o bliga efter mej
När jag bland bräning o skär
som kärlekens funktionär
Far ner till Spanien utan något
pass o formolär.

Där kom det fyrtio nunor
ombord med kyska steg
Dom grät o bad för att få mig
in på dygdens väg
De var som bräning o skär
jag grät med var ock en kortrionär

Och när jag for från Spanien
fanns inga nunnor där

På mina färder jorden runt
jag gjort mig nog mitt namn
Och tusentals är flickorna
som vilat i min famn
Men både bräning och skär
på alla stränder det lär
Stå jänterna som röjer
över den de hade kär.

H. M. Gustav V 18/1 1925.

Liv- och- posetiv.

Det kom ifrån I Italien
en man med posetiv
Han säkert var en farli-en
för unga kvinnoliv
Han vacker var att skåda
där om var inget kiv
Där han stod med sin låda
som posetivstativ.

Uppå havet vågorna gick
kärleksfull och varm var hans blick
Posetivet det spelar och hjärtat slår tick
vad önskar du nu vad du fick

Bland gårdens trogna skara
som njöt av posetiv
var också lilla Klara
som sydde kläningsliv
Hon i musik vart galen
nu fick hon resedive

Och snart där uppå balen
hon kalla na sitt viv.

Uppå havet vågorna gick
kärleksfull och varm var hans blick
Posetivet det spelar och hjärtat slår tick
vad önskar du nu att du fick

Men snart allt mera sällan
han spela posetiv
Och nu varenda kväll hon
är hemma hos sitt viv
Och Klara flitigt sömmar
på blus och klädningsliv
i huvudets serkutiv

Uppå havet vågorna gick
kärleksfull och varm var hans blick
Posetivet det spelar och hjärtat slår tick
vad önska du nu att du fick.

En dag var mannen borta

Och så hans prosetiv
Och slut var Klaras korta
Och vackra kärlekslive
Dock har hon kvar i minnet
ja ett slags resedive
hon undrar om hans sinne
skall slå till prosetiv

Uppå havet vågorna gick
Kärleksfull och varm var hans blick
Posetivet det prelar och hjärtat slår tick
vad önska du nu vad du fick.

H. M. Gustav V. den 18/1 1925.

Steve Brandt

Skeppet Skulda

Varthän du stolta pjöman vart kän
står nu din håg långt bort ifrån
din flicka på havets kalla våg,
när kommer du tillbaka du stolta
pjömatros du lämna skall med smärta
din unga kärleksros.

Skeppet Skulda

Och nu till skeppet Skulda ty så var
skutans namn en vacker ryngling
ilar ifrån sin flickas famn, med
tårar uppå kinden kon tog sitt
avskedsord ifrån sin ömma kärlek, när
som han gick ombord.

På skutan lyftes ankar och segeln sättes
till nu gäller det ej längre i hamnen
liga still, de vita segeldukar av vinden
fyllas snart snart, och Skulda
pslöjer vågen nu med en livlig fart

Och resan den gick lycklig långt
till Ostindiens kust bland alla sjömän
var det blott glädje liv och lust,
nu vänder de tillbaka och styr
med säker hand blott en utav dem
alla fick se sitt fosterland.

Ty himlen börja mulna och
vågor börja gå var sjöman i sin
orning vid fall och brassar stå,
då ljud kaptenens stämma kom
bärga segeln fort, de lydde hans
befallning och det blev inom kort

Snart var inebärgad varenda
segeldurk, men uti tomma riggen
hörs stormens vilda tjut och vågorna
de växa till en förfärlig höjd
försvunnen var för alltid den raske
sjömans fröjd.

Men annu lung vid rodret där

står en ung sjöman han tänker på
sin flicka som han har i Sveriges land
skall han ej mer få skåda sin vän
och trogna mö. för den som jelöjer
vågen och skall i havet dö.

En våg gick över skeppet och alla
rapparar nu att uti havet sjunker
kaptenens unga fru, kaptenen såg sin
maka när hon gick över bord han
fälde bittra tårar ty sorgen den var stor

En båt med sex matroser från Skulda
firas ned de bleva alla borta syntes
alldrig mer, ty båten den blev
krossad utav en bölja vred som tog
de raska sjömen i mörka djupet ned.

Om hjälpe men dock förgäves de unga
sjömen bad, men havets våg den
ryter och dyster segladde var sin hälsning
sände hem till sitt fosterland. de

kämpade för livet men slöts i havets
famn.

Kapten sade gossar blott lyd mig än
en gång nu ser vi slutet nalkas
vår tid ej bliver lång kom låt oss
kapa riggen hon rullar ganska
Och stöta vi på grundet så blir vårt öde
(svårt

Skuldas master falla med ett förfärligt
brak, när vågor skyhögt svalbar utöver
redlöst vrak vad skall en sjöman
tänka när natten faller på och ingen
räddning synes så långt som ögat når.

Men styrman uti havet uppå en
planka drev den enda utav dem alla
med livet räddad blev till dess han
blev upptagen utav en Engelsk brigg
som under stormen mistat en del utav
sin rigg.

Men uti Sveriges sörjer en flicka ömt
sin vän, den böljan har bortrövat

han kommer ej mer igen, hon skall
nog minas ödet allt invid Doggers
bank där Danska skeppet Skulda
i vågor gick i sank.

H. M. Gustav V. 18/1 1925.

Karl Alfred och Ellinor.

En ung sjöman Karl Alfred
var hans namn, han for så vida
ifrån hamn till hamn, han var
så lycklig med sitt fria liv han
hade ännu ej förälskat sig.

Som lättmatros förtjänte han sitt
bröd, hans moder levde men hans
far var död, Han skrev så kärt till
modern allt ibland och sände
gjeningar ifrån fjärran land.

Port Adelaide, det är en trevlig stad
där är en sjöman alltid nöjd och
glad Karl Alfred snyggar sig
och går i land med glatt humör
och peningar i hand.

Till en teater går Karl Alfreds stig
ty han har gått i land att roa
sig Där sätter han sig uppå läktaren
då hörs en röst Hallo mej lettle friend

Han vänder sig i samma stund
en vacker flicka-hennes röda mun
den ler mot honom och hon viskar
säll: Come on, mej darling: Följ med
mej i kväll.

Och när som föreställningen är slut
då går Karl Alfred med den flickan
ut: Hon säger: Följ nu med din Ellinor
så skall du se hur snyggt och fint jag
bor.

Uti ett hus uppå Victoria Stret
där bodde hon - han följde henne dit.
Knapt sitter han uppå Karl-Alfreds
knä säger hon: Tag fram din portmanä!

Karl-Alfred frågar: Vad skall du med den
hon svarar blott: Tag hit den stax min
vän! Och i detsamma träder in en man
en sådan som man ej beskriva kan.

Han riktar mot Karl-Alfred sin
pistol: Hand vi yorer money be gick
you big dom fool! vår Karl-Alfred
fruktar ej hans tjut han rapar blott
Var så god och skjut.

Men ut ur fickan tar han portmanärn
och boven får den mellan ögonen.
Len säger han till lilla Ellinor:
adjöss med dej ursäkta att jag går

Men den som denna visan diktat
har. Det är en ung sjöman,
som en gång var uti ett hus
i tredje våningen i port
Adellade i Australien.

H. M. Gustav V. den 18/1 1925.

En sjömansänkans klagan

En sjöman var min make
en sjöman var min man
Som for ut på vida havet
kom aldrig mer igen

Det västa man kan tänka
när barnen är små
Rörja rorra kära mamma
men var är pappa då.

Han ligger på havets botten
i en grav så våt och kall
Kommer aldrig mer tillbaka
förrän vi alla samlas skall

Jag skulle plocka blommor
Och binda dig en krans
Men tiden den var sådan
att inga blommor fans

Men när som det bliver sommar
Och när som det bliver vår
Då skall jag plocka blommor
Och lägga på din bår

Vad skall en sjöman tänka
när natten faller på
Och ingen räddning synes
så långt som ögat når

Men hören alla flickor
som än ogifta gå

Tog ej en ung sjöman
Ty för tidig sorg ni får

Men villjen ni nu veta
som visan diktat har
Det har en sjömansänka
med sina fem små barn.

H. M. Gustav V. den 18/1 1925.

Överfarten från England.

En söndagsmorgon bittida när
klockan den slog ett, vi hissa våra
segel, från England ut vi gick
:/: Och torsdan uti samma vecka vi fick
Skagern fatt och segla för
Nor i västern igenom Kattegatt. :/:

Och när vi kom till Kullen
då var det mörka natt, vi fråga då

kaptenen om vi fick gå iland
:/: Nej. detta får ni icke, allt uppå
denna dag det strider emot Konungen
Och emot hans lag :/:
Från Stockholm till Laxköping
vi i bailast gick, en annan last vi där
utav korn och ärter fick
:/: Ett dussin och två hundra tunnor
vi tog in sen gjorde vi oss klara
att segla för go vind. :/:

Men när vi lossat lasten i Stockholms
sköna stad då få vi våra pengar
och sen blir hvällen glad.
:/: Där skall man hava roligt med
flickorna en stund men inte går
vi in i något äktenskaps förbund

H. M. Gustav V. den 18/1 1925.

Lydkustens förlisning.

En enkel sång jag här med skriva
som jag för eder omtala vill den är
om Lydkustens förlisning som gick till
botten med man och allt.

På nyårs natten de lämna kamnen
och går till sjöss med ett hurtigt
mod men alldrig funna de den säkra
kamnen ett sorgligt öde de gick emot.

I Östersjön en häftig storm de möter
som kom emot dem med storm och
köld i tomma riggen kalla vinden
tjuter en kamp nu börjar på liv o död

Mot vreda vågen sjöman kämpar åt
anförvanter råda sina liv på barn
och maka de säkert tänka vi träffas
åter i Gude himmelrik

Ej räddning synes det såg man alla
ty skeppet sjunker allt mer och mer
och vreda vågen vid mans dessa kalla
av snö och is de trycks i djupet ned

De arma sjömän till Gud nog beder
ej hjälper böner ej heller gråt kapten
och styrman de sjönk i djupet neder
och far och son de följa i döden åt.

Nu sorg har drabbat så mången
maka och jungfrun mistat sin
tragna vän vad havet tagen kommer
ej tillbaka men stunden giver ett lik igen

Vid Hörups klint två lik har funnet
och tre har hittats vid Kjöp bukt
för dem har många bittra tårar runnit
och ännu höres mången sorgsen suck

På Hörups kyrkogård de tre begravna
vits den sista färden så ståtlig var

Okända var de we hant dragna
men höljd av blommor deras kista var

Och flaggan wejer på halva stången
då liken sänktes i graven ned från
kyrkovallvet klingar sorgesängen
i smångens öga synes tåren klar

Du salta tölja på vida haven
hur många haver du ej i din famn
du gömmer många i den våta graven
som önskat komma i säker hamn.

Från mången maka du bagit make
från mången syster tar du en älskad bor
hur många suckar och många klagar
försakar jämnt den som hemma bor

Styrmannens lik till Karlshamn fördes
i graven vilar nu även han
av en trolåvad han tittert sörjdes
och däruppå ingen undra kan.

Nu vill jag sluta upp med att skriva
för tiden tiver väl alltför lång
en sjöman hava dessa rader skrivet
hans hemort är uppå västra Ellekholm /.

Wisan börjad skrivets av Victor Brandt slutad av
Sven Manhoff Persson. 18-1-25

Pallare - visa.

Vid glas och fyllda flaskor
vi satt så mången gång
ja så där till vi dikta
då en sång den sången
passar tra intill glasens
klara klang skåb kamrater
vi är ej längre bang.

Om morgon när du vaknar
och upp ur sängen går
gå då fram till skåpet

där som flaskan står, du tar
dig då en kick du tager
åter en om kvälb sen lever
du så lycklig och så sälb

Men om fjällan skulle svika
och du får samvetskväl
då återstår dig inte annat val
än att dränka dina sorger
i en liten bränvinstår och
humöret strax sen du återfår

Näg vill du hava trevligt
Tag flaskan till din vän
Hir den tom ja då fyll den
då igen slår dig sedan
neder uti ett muntert
lag som tar livet lätt
och super natt och dag

Men när du bliver gammal
så där en nittio ~~är och~~

du med ena foten uti
graven står, tag dig då
ett sista rus och salig
Hir din sjät och flaskan
du tar ett ömt farväl. ./.

Pfina 18-1-25

Wiking Björk Everöd Gärd Lyngt

Bara väggen emellan

Det bor en flicka intill mitt rum
vi se varandra helt sällan
En vägg oss skiljer på några tum
tänk bara väggen emellan.

Jag hör när hon uti täcket drar
och krypar lakan emellan
Strax igenom huvudet tanken far
tänk bara väggen emellan

I bland jag drömmer hon är hos mig
och jag hanne bockat i fällan

Men när jag vaknar kon är kor mig
den satans väggen emellan.

H. M. Gustav V den 18/1 1925.

Den fallne.

Vad glädje vad smärta vad kamp
uti livet När som man blivet
besviken på allt Ej skönjer man
glädje ej skönjer man soldan
Att vara ensam förskuten och arm.

Jag mines den dagen då jag kom till livet
Jag stiffade hem var lycklig en tid
Jag var älskad av alla av barn o av maka
jag viste då ej utav sorger och strid.

Men glädjen den varade inte så länge
förfäran kom och kon övergav mig
Då greps mig förtvivlan jag tappad modet

Jag glömde det budet som min Gud mig befalt

Jag drackutav bägarn att sorgerna glömma
jag följde med hopen som blev mitt för dörv
Jag trodde ej världen så hårt skulle dömma
jag sökte troket men falskhet blott fann

Nu sitter jag i cellen så mörk och så dyster
mitt hjärta vill brista o hjälp mig min Gud
O hjälp mig att leva ett liv till min ära
till fängelsetiden så svår är förbi

O be nu en bön en bön för den fallne
den som har i livet haft glädje o ljus
Ty människor äro vi alla som lätt kunna falla
men tacka din Gud att det inte var du

Två måste man vara om livet skall lyckas
Två till att bygga och två till att bo
Två till att dela båd glädje och smärta
Två till att dela vårt ~~g~~ dagliga bröd

H. M. Gustav V den 18/1 1925.

Poisi.

Kan någon störe sällhet råda
Något ljuvligare än
Uti flickans ögon skåda
Ljuva rena kärleken
Men ljuvligare är ändå
Att en älskarina få

Som en vind och som ett väder
Som en bro av tunna bräder
Som en eld av spån och sticker
Så är kärleken hos flicker

Älskling så glad i hågen
Glöm ej din vän på vågen
Han som dig trogen är
Håller du honom kär

När tanken på din vän
Dig något nöje giver
Så glöm aldrig den

Som dessa rader skriver.

Dag och natt
Jag på dig tänker
Alltid står du i min håg
Mången kyss jag till dig söder
Över havets kalla våg

H. M. Gustav V. den 18/1 1925.

Sjömansänkans klagan

I ungdomens blomstring knappt fyllt
17 år en sjöman jag räkte min hand
Ja det var en yngling med ljuslockit
hår och ögon som logo i bland
Är det underligt då, att tankarna nå
in i hennes hjärtevrå.

Så hände det sig en afton kon kom
med det stöttliga skeppet i hamn

Han smög sig i land
hon vänder sig om
hon hör honom viska ett namn
Hon vänder sig om hon föll i hans
famn, där van hon i säker hamn

På munnen han trycker en glädande kyss
han frågar såg älskar du mig
att jag älskar dig, det såg du väl nyss
för evigt jag tillhör blott dig
Så vändligt han so såg svara du ja
om jag dig till brud vill ha

Och troget han höll det loftet han gav
för evigt var kärlekens hans
Men han måste ut på det stormiga hav
för bröd uti stugan ej fans
Då blev sorgen stor ty flickan blev mor
men glädjen i hjärtat bor.

Han skall hava kommit tillbaka allt sen
för tiden är inne därför.

Och längtande går hon tills dagen tar slut
men inget från vännen hon hör
Hur kommer det sig, o skriv då till mig
så jag kan få brev från dig

Så kom det ett brev från främmande land
men ej från vännen det är
Det var icke kärlek det handlade om
det var ju att vännen ej fanns
I från detta liv från sorger och strid
vi skildes för evig tid

Med klappande hjärta och darrande hand
hon trycker sitt barn till sitt bröst
Din fader har gått till ett främmande land
han fins ej mera för dig
Men du har en fader i himmelen har
som vet var sitt barn han har

När du bliver äldre och när du bliver stor
du bliver mitt ålderdoms ~~barn~~ stöd
När du bliver gift och en boning du får

du delar med modern ditt bröd
Så lycklig och sälb en stjärneklar kväll
går hon hem till fridens tjäll.

H. M. Gustav V den 19/1 1925.

Drömlandet.

Det var en gång så börga alla sagor
en kväll i mina drömmars land.
Nyss solen den gått ned
långt bort i västerled
Och stjärnorna de tänds på himlens rand
du lyste mig och vägen som mig ledde
In uti en rosengård
Allt nattens romatik
Och tystnadens musik
De smälte liksom hop till ett arkord

Tyst och stilla som en andeskeppnad
Lagans fe gled fram som en chimär

Jag i nattens timma
Låg i månens strimma
Att hon likna den som jag höll kär
Hon förde mig uti välden
Världen vilken människan förstört
Lyckan var mig huld
Allt blev gods och guld.
När vi med vårt trollspö det berört

Jag sporde om ej kärleken den var
Livets dyraste klenod
Vemodig såg hon le
Min vackra goda fe
Och visa mig en ros så röd som blod
Där har du kärleken som du har drömt om
Vuxen i ditt sagoland
Så bröt hon blomman av
Och sorgen den mig gav
Den visnade och föll ifrån min hand

H. M. Gustav V den 19/1 1925.

Poesi

Följd av lycka fri från smärta
vandra glad på livets stig
Och uti ditt ondskefulla hjärta
är en liten plats för mig

I famnen på en älskad vän
man tycks sig vara i himmelen
Där frid och andakt endast råder
Hand samma änglars skara.

Hulda flicka ljuv och ömt
dagens mödor mattens dröm.
Fast som klippor uti norden
är den som skrivit dessa orden

Lilla Homma sök och finnes
vägen fram till vännen min
Hälsa henne kärt och ömt
säg att jag ej henne glömt

I glädje och i smärta
jag tänker blott på dig
Du fångat har mitt hjärta
min skatt förgät mig ej

H. M. S. Gustav 19-1-25
Sven

Bruden

Hästen frustar bjällror klinga
gäster samlas bruden står
Myrten-krönt men blek som döden
blek som döden vålnad går

En hon älskar den hon får ej
en hon hatar ingen mer
Han skall dock bli hennes brudgum
honom handen hon ger

Honom lovat troget älska
varför skall hon ljuga så
Varför skall väl kunnen säga

det ej hjärtat kan förstå

Tar och mor de ha så velat
nu hon lögnen har sagt ut
avgrunds-anden av en ängel
som ej fallit har förut

Dansen går i yra ringar
på varje kind en blomma står
Brudens, nej den är som vindens
omfall av den fallne vår

Men då träder fram en yngling
ljuder henne upp till dans
Och på hennes kinder skifta
rosens fägring liljans glans

Denna gång och endast denna
sluter jag dig i min famn
våra hjärtan måste skiljas
hur vår kärlek än är varm

Walsen slutar handen tryckes
öga djupt i öga ser
Ty det är den sista gången
och det får ej hända mer

Vår och sommar äro flydda
hösten sopar gula blad
Kring de låga lövbeklädda husen
i de dödas stad

Det är ett med friska blomma
bruden flyttat ditt helt nyss
Hennes läppar äro kalla
ljuv och kall var dödens kyss.

H. M. S. Gustav V Stina 14-1-25

Barndomsmine.

Skoglåsa den 9/4 193[illegible]

Jag är född i en koja
vid skogsbrynets rand
Blott naturen mitt sälskap där var
där som fåglarna sjöngo så härligt ibland
O hur lycklig min barndom där var

En moder jag hade så älsklig och mild
hon vaktade mig på min stig
Och ännu i drömmar jag ser hennes bild
hura lycklig hon vaktade mig

Jag som mången kom ut helt liten jag var
att ensam förtjäna mitt bröd
Jo långt ifrån hemmet från moder o far
uppå nöjenas osäkra stig

Bland kamrater och möjen förflöt många år
ej en tanke på hemmet jag haft
Men mitt hjärta är gott säger ant ved jag fått
ifrån jag fått ärva min lott

[illegible]

Jag är ännu en yngling mitt yrke det är
att tjäna mitt fädernesland
Men det är ej det bästa att vara militär
och att bindas vid krigslagars band

Jag har tjänat vid flottan i många långa år
men mina år är snart äntligen slut
Jag har mycket försakat men lära mig fått
Och bland annat jag lärt veta hut

Jag står ensam i världen ej äger en vän
men en flicka har lovat mig tröst
Ingen är väl så glad och så lycklig som den
som får trycka sin vän till sitt bröst

Jag skall fråga min flicka om hon villig nu är
att för evigt räcka sin hand
Och sedan på jorden ej mer jag begär
än att knyta vårt framtida band

Jag i dichten har skildrat min barndom för er

~~Jag har skildrat min barndom för~~
jag har skildrat mitt framtida hopp
Med de förjer som hjärtat och kamske mig ser
jag har målat ~~mitt~~ med kärlek och hopp.

H. M. Gustav V den 19/1 1925.

Skepp som mötas.

Det var en gång en sjöman
med mössan hächt på svaj
Hans namn var Axel Öman
han hade blå kavaj
Av kärlek rikt bogåvad
hans älskling hette Maj
Hon var förut förlåvad
med en som var malaj

På havet vågorna gå
på himmen stjärnorna stå
Barmometern den faller
och seglen de stå
Atlanten är böljan den blå

När Axel från manchester
kom hit till hemmets kaj
Han henne bjöd på fester
på vin och äppelpaj
Hon i hans blick sig speglar
hans trohet svor i maj
I Juni bort han seglar
direkt ned till Changkaj

På havet vågorna gå
på himmlen stjärnorna stå
Barmometern den faller
och seglen de stå
Atlanten är böljan den blå

En annan tös fick handen
Och vin med äppelpaj
Men sörjande på stranden
går nu hans älsklings Maj

Från kinden tårar rulla
Över Ömans falska jag
Han går väl snart och drullar
I drickat från en kaj

På havet vågorna gå
gå himmlen stjärnorna stå
Barmometern den faller
Och seglen de slå
Atlanten där böljan är blå

Han for från barn och maka
en dag till Paraguaj
Han kom ej mer tillbaka
han slöjs utan en kaj
Så går det varje sjöman
som uti blå havaj
Som var så fallsk som Öman
emot sin älsklings Maj.

På havet vågorna gå
gå himmlen stjärnorna stå

Barmometern den faller
Och seglen de slå
Atlanten där böljan är blå

H. M. Gustav den 20/1 1925.

Seglaren.

Seglaren.

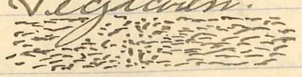

En kulen afton när stormen ven
Och vinterkylan på varje gren
Var blomma vissnat, var fågel flytt
Och markens grönska i snö sig bytt

En blick mot himmeln jag sände då
vad den var kälig, vad den var blå
En liten stjärna tindra jag såg
som lyste seglarn på stormig våg

Den lilla stjärnan som tindra där
ett ljus för seglarn i natten är
Så vill jag följa min älsklings spår

mitt hjärta endast för honom slår.

På henne tänker jag var minut
och skall så gära till livets slut
Och sen jag vilar i graviens famn
då vill jag viska min älsklings namn

Nu är det midnatt jag är alen
min lampa slocknat för länge sen
Nu vill jag sluta nu vill jag dö
för här på jorden finns blott sorg o nöd

Farväl min älskling lev glad och säll
njut livets lycka tills sista kvälle
Men glöm ej vännen som har dig kär
vad hällst dig händer, farväl, farväl

SLUT

H. M. Gustav V den 21/1 1925

Poesi

Natt och dag jag
på dig tänker
Alljänt står du
i min håg
Mången hyss jag
till dig sänder
över havets hallen
våg.

Från Frisco till Cap.

Nog för att du haver fått både kyssar och smek
Och gyllne ringar och andra presänter
Å jag har trott dina lögner och nattsvarta svek
Och därför står jag här nu som ett kräk
Säg är du nöjder du
på alla fröjder nu
Var är väl löftet du gav bakom logen
Först betog du mig
O sen bedrog du mig
O såna saker förglömer man ej

Du kunde nöjt dig med falskhetens otrogna vän
du kunde hållt dig till fagraste X löfter
För då kanhända att jag dig förlåtit min vän
å du fått njuta av kärleken än
Men det har smärtat mej
att du har svärtat mej
Jag rent beljugit mig fuller på baken
Så snart jag hörde det
mitt hjärta rörde det

Ett sekande par de sutto på slumpen, de sutt förtroligt hand uti hand bills böjorna slog, dem i roven

Så jag beslöt från din falskhet bli fri

Du ska inte tro att jag går här och sörjer mig
du ska inte tro att jag sitter och tjurar
Nej här min själ har du gossen som
har falskhet och sänck
Var akurat som om de vore en lek
Jag lär och viker jag
ner till Tropikerna
För där finns jäntor i dröss-vis som vänta
Warenda negerfjås
å alltid pigg gunås
Så fort hon vädra en svedisch matros

Och var du lugn för att hon begrutit mig
i all slags kärlek som finns uppå jorden
Warenda jänta har prejat att få mig till fur
Men jag har girat och alltid gått klar
di Astraliska
är idealiska
Å de japanska och franska å fagra
å di i spaninen

Di å så dannie i en
så man schappar väl ditt snart igen

Å när man seglat från London till Frisco o Kap
ja rent av slitit en hund i Atlanten
Å närapå legat slukad i hajernas gap
så det har varit en ren galenskap
Då är det rart min vän
få gå i land igen
Och träffa jänta som oväntar på stranden
Man är så till sej så
så att man ej vill gå
Tillbaks till stormande världshavet blå

Allen om en vind bläser ryp emot hemlandskust
Tar man farväl av den senaste jäntan
Å sticker ut på det blå för en rivand lust
Då är det fröjd då är det liv å lust

Lejonbruden

I skimrande bruddräkt så vit som snö
står djurtämjarns dotter en blomstrande mö
Hon tvingats att räcka en främling sin hand
i morgon går färden till främmande land

De gästerna komma men tid är det än
för Delma att träffa sin älskade vän
Och sorgens hon gångar till lejonets bur
att taga farväl av sin älskade djur

Hon sätter sig sedan där hon varit van
och lindar sin arm om dess böljande man
Och skogarnas konung sin vildhet har glömt
men Delma hon smekar och viskar så ömt

Wi måste nu skiljas min bruddräkt du ser
hav tack för din vänskap vi råkas ej mer
Jag tvingas att räcka en främling min hand
i morgon går färden till främmande land

Dog Sonja Tjellhvigt

Ack barndomens dagar jag mins ännu
då var jag liten och liten var du
De flytt har och ej mer vid leksysters fat
du får hennes smekningar taga emot

Du blickar så grymt du mig säkert förstår
va lugn kära du men jag torkar en tår
Var lugn här min brudgum mig kallar igen
farväl nu för alltid min trojaste vän

En kyss nu till avsked hon lejonet ger
men detta vid gallret nu brudgummen ser
Med ens är all saktmod och mildhet förbi
det reser sig häftigt i vilt ruseri

Den väldiga svansen nu viftande far
och Delma står dödsblek men fattningen har
Att ropa och skrika var fåfängt beslut
för dörren står djuret hon kommer ej ut

Du blickar så grymt du mig säkert förstår

Kom hit med en bössa nu främlingen skrek
ett skott skall snart ända den Hedniga lek
En dödstystnad råder barmhärtige Gud
i buren satt lejonet och främlingen skud

Och sedan det druckit sitt älskades Hod
det lägger sig neder med nedslagit mod
Vid bleknade liket och väntan på kost
då sändes en kula som krossar dess bröst

21-1-25 Sven Manhoff Persson
H.-M. S. Gustav V

För Lent.

En yngling uti lastens bojor fången
en kväll satt drucken på en usel krog
I minet från en tid, som var förgången
en vacker synbild för hans inre drog

Han mindes livets vår uti sin knopping
som föga smärta i sitt skötte bar
När livet fylles utav ljus förkoppning
och hjärtas kärlek rena blomster var.

Den ljusa bilden av en älskad flicka
av ånger tvingad fram i vaken dröm
Lågs förebrående på honom blicka
i tårlös smärta kärleksfull och öm

Han mindes sveket när hans livsslarts nedan
i återskimmer denna ljusbild gav
Han mindes hennes sorg som längesedan
dött ut vid randen av en stilla grav

Då grät han bitert i sin djupa smärta
och våldsamt hävdes dovt hans tunga bröst
Men och förgäves tyg ett brustet hjärta
vid minnets altar gen ej ro och tröst.

SLUT.

Viking Björk

En anständig gosse.

Jag är en anständiger gosse
som aldrig har syndat när gång
passt flickor i bland på mig blickar
Och ägnat mången smeknande sång
men jag lyssnar ej till coronaler
ej till deras stränga bud
jag vågar mig knappt intill stoden
jag vill vara ren och regät

Jag har en gång haft en förtmö
en stiliger en mö ni tro
Och henne jag hade i leband vi skulle
ju bygga och bo, men en afton
så for han till stoden och träffa
en gosse där, och som att han var
en sön raen hon strax uti honom
blev kär.
Nu är jag åter så ensam och inger
vill se åt mig mer, jag vandrar
min väg fram så ensam och inger

vill le åt mig mer, men vad skall
en gosse då göra som inte när flicka
har mer, jag tror det är bäst att vi
höra bons in uti frälsningsarmen

För där är det skojigt och trevligt
Och där är det handklappa och sång
jo där får man roa sig grundligt
Och richtigt man får leva bom
på gelattformen får man exsera
Och sjunga om frälsning i kör
jo där får man ovannisere
bli Löjtnant Kapten Kommendör.

SLUT.

Fru Eva Björck
Carl Wilsing Björck

Herr Wellborg Björk
Fru Eva Maria Björck

Skulle ännu som du fruktdigaga
höra dig med kild en dig
Laga att du då kan sägga
det var hon som
tack och inte
jag

1 vers.

Vår domjrärst han har en son tjocker en
en son tjocker en, en son tjocker en,
så det finns ingen i hela vårt land
som har en så tjocker som han
Det tjocka som jag sade som
vår domsjrärst han hade var jer
endast en dommarestav som han
dömmer sitt folk med var dag
så det var inte det fula som damerna
tänkte det var blått det vackra
jag mente.

2 vers.

Vår köksjuga har en sån vider en
en sån vider en, en sån vider en,
så det fins ingen i hela vårt land
som har en sån vider som hon,
det vida som jag sade att vår
köksjuga hade var ju endast
en undersjal som hon fick
av sin fästman i fjor så det

var inte det fula som herrarna
tänkte det var blått det vackra
jag mente.

3 vers.

Vår vallgosse har en sån långer en,
en sån långer en, en sån långer en
så det fins ingen i hela vårt land
som har en sån långer som han
det långa som jag sade som
vår vallgosse hade var jer endast
en vallarestav som hans fabror
i fjor honom gav, så det var
inte det fula som damerna
tänkte, det var blått det vackra
jag mente.

Slut.

Uverbure ur "Fröding"

Nu är jag led vid tidens
skism, att höra på dess
Idialism.
Men strunt är strunt
Och snus är snus om än
i gyllne dosor och rasor
i ett sjuruckit krus
är ändå rasor.

Den sköna Helen.

Nu jag sjunger om ett annat land
Och om en annan kust
Och om minnen från min ungdoms
flydda dar det är sången om den
flickan som i glädje, nöd och lust
lovat älska den hon redan svikit
har Vilka dagar vilka stunder
utav kärlek, sol och sång
Vilka nätter uti silvermånens glans
Och i skuggan utav palmer ha
vi vandrat mången gång
Större lycka på jorden &
aldrig fanns.
Ok min älskling i Peru
jag är alltid ensam nu
med min sorg min längtan
Och min melodi
Tingen sjunger nu som förr
du sjöng för mig i Tagalgren
Ok min sköna min älskade Helen

Vilka rätter uppå borden utav fina
bamburör Vilka drycker uti glas
utav kristall Vilka blicker över
glasen som var fyllda med likör
Vilka hästar uti din pappras stall
Och, när ljuvt uti min famn du stundom
vilade så sällt
Vilken fröjd, och vilken häklig groesi
Vilka armar vilken barm och vilken
lycka varje kvällt
Som nu för alltid, för alltid är förbi
Och min älskling i Peru
jag är alltid ensam nu
med min sorg min längtan
Och min melodi
Ingen sjunger nu som förr du
sjöng för mig i Tapalguen
Och min sköna, min älskade Helen

Ack, när vågor sakta viska i vår
vik i Tapalguen solen sjunker i

stilla havets famn
sitter jag här uppå i Nordens land
Och värmer mina ben
framför brasan i mitt rum på
Östermalm, ensam glömd av alla
och likså av den jag älskat mest
Och förutan annan trört uti min
sorg än det hoppet att få hyra
nu till våren omigen ombord
i skeppet Grippen ifrån Göteborg
Och min älskling i Peru
jag är alltid ensam nu
med min sorg min längtan
Och min melodi
Ingen sjunger nu som förr du
sjöng för mig i Tapalguen
Och min sköna min älskade Helen

69 Fritiof Andersson

En sjöman från Sverige kan
för till fjärran land på skyggt
Ann-Charlott från Hellviksstrand
hans namn var Fritiof Anderson
kan var så glad i håg
när Ann-Charlott med förlig
vinda på blåa bäljan låg
med last av plank och bräder
och tändsticker och stål
och Buenos Aires det var resan
mot fra Skagerak och Nordsjön
Kanalen Cap Ouessent
Biscaya och Atlanten gå
väl av allen utanför Sagnet
här kommer en orkan om
argentinsk jamgera så vart
som själva fan ogjer alle man
till väders och bärga var
man kan allen det gick bra
och skutan kom i hamn

Att gå i Buenos Aires och spela gentleman
det är ett nöje för en ung sjöman
allen farorna de lura ej blott på
bäljan blå men akten er i sjöman
för kreolskorna de små ok hörer
vad som hände vår Fritiof Andersson
en afton på Paseo i Colon

I dörren till ett hus där man
spelte mandolin och där man
dansa tanga och drack vin
där stod en senorita och Fritiof
Andersson kan hade aldrig sett
nån ting som var så skönt
som hon. Hon sade che-decime ge-
tre nombre rubioon. Hon svarade
Mitt namn är Andersson

Hon såg på hennes ögon och
hennes svarta hår och hennes
lilla rosenröda mun, och hennes

~~[illegible]~~ vita tänder och
hennes bruna arm och hennes
smala händer och hennes höga
barm och sen tog Fritiof Andersson
den flicka i sin famn så
gör en sjöman när han går
i land.
Men Ann-Charlott har lossat
och ligger segelklar besättningen
blir kallad ugge jeå däck
Än alla man ombord eller
[illegible] någon än så roper
[illegible] kajetanen och räknar sina
Men Andersson var borta
och kommer ej igen till sjöss
gick Ann-Charlott. Adjöss med

Men vilser i nu vota var der
sjömanen var när Ann-Charlott
han låg där segelklar
Jo allt under galvet uti
det samma hus där han

med senaritan hade levt [illegible] och
dus där satt han i mörkret uti en
källare och andra var han ~~[illegible]~~ lagt
sin jortmanna"

Men lucka uti galvet der ögjenades
till slut och Fritiof Andersson fick
komma ut där stod två läga
negrer och Fritiof frågade
Var annert in i helsiketen är
min grutmanna de skakade
jeå huvena och och ville dragas
knive då tänkte han [illegible]
ett tidsfördrive.

Så tar han av sig trägare
så gör en svensk sjöman
Och slåss med dem som bråka
vill i land. Och kommer
de blänkte men Andersson
han slag den ene mitt i skallen
så han hickade och slag

Vi kommer en jolis och han
säger det är nog Ja svarte
Andersson det slaget tog

Och över blå Atlanten
går brig gen Ann. Charlott
för fulla segel i passadens
vind, allen ba kom höga
murar ut ett fängelse
där sitter Fritiof Andersson
som mist sin portmonnä
I därav till ett hus där
man hör musik och sång
Tår flickan på Paseo de Cola

Slut

Dra ett [illegible]

En Stjärnenatt

Det var en strålande stjärnklar
natt, vid min sida förtroligt
du satt. Din blick var varm och
den glödde din kind när du
smekter av sensommarvind, du lät
mig ana en himmel på jord
I mitt hjärta jag gömt vaje
ord du var spöd du var fin
det var doft från jasmin
Och i fjärran en spröd violin

Refäng

Tindrande stjärnor i natten
sågo vår hemlighet.
Doftande blomst i rabatten
nörde vad ingen vet
Tid som har gått fås ej åter
minet är allt jag har kvar
Djupt i mitt hjärta grätter
Och drömmer om flydda dar

Nu är den öde vår lilla berså
sommarns blommor nu vissna de två
Men hemlens stjärnor de blinka mot mig
liksom villja de mina om dig
När du gick bort blev så ensamt
och kallt, nu jag saknar dig
städs och i allt
Det var sol i mitt sinn
innan sorgen kom in
Tyg du lovade evigt bli min.

Refräng

Tindrande stjärnor i natten
säga vår hemlighet
Doftande blomst i rabatten
nöde vad igen vet
Tid som har gått får ej åter
minet är allt jag har kvar
Djupt i mitt hjärta gråter
och drömmer om flydda dar.

Slut Skriven den 31/7 85

J. M. 281 Drandt

En sjömans begravning

Sakta över mörkblå vågor
rör sig skeppets stolta stam
Och i österns purpurlågor
bryter dagens gryning fram

Allt är tyst och lugnt och stilla
ingen munterhet och sång
Endast rodret höres drilla
Allting går sin jämna gång

Blott Kapitenens stämma höres
brassa akterårna back
Och på halva stången hissa
Skeppets sorgeflagga opp

Ty man skulle överlämna
åt en kall och dyster grav
Ynglingen som funit döden
uppå havets kalla våg

Kistan den i ordning göres
uppå gammalt sjömans bruk
Och till relingen den föres
endast gjord av segelduk

Slumra ljuft på havets botten
vaggad utav vågor ~~blå~~ här
Vi nu för din brud vill förtälja
att vi nu begravt hennes hjärtäns k[illegible]

Ingen ros och ingen lillja
pryder käcke sjömäns grav
endast vågor gå och komma
Skeppet vaggar av och ann.

SLUT:

Bm 281 Brandt:

A M Fylgias julvisa

Långt uppe i nord vår fosterjord
där rustas till julhäljs tid
Granen är klädd
Och till dess brädd
är julkorgen fylld med paket
Från slotten till kojan den ringa
blått jublande töner hörs klinga
Men vi stackars sjömän sakna
all den lycka den beskär
Långt från vårt hem och från alla dem
vi så oändligt kära, ha och vi i våra
hjärtan den tanken har att inget land i
hela världen såsom gamla Sverige är.

Tiden dock flyr åter vi styr
hem mot vårt land igen
Och inom ilar vi bort
från dessa palmernas land
låt sorgen därför ej tunga
utan helt muntert vi sjunga

Juletiden här skall råda
låt oss därom ense bli
inte nån sorg här i vår borg
lyckan skall råda hos oss här
Sjung för julefröjder
Och till Sverige
Maken till vårt land i Norden
ej på denna jorden finns.

SLUT

Bm 281 Brandt.

Herr Ivar Helmer Brandt Lyngby 84
Arvid Manfred Bayer Lyngby Everöd
Herr Helmer Brandt Lyngby Everöd.

Lilla vallmo röd

Inga blommor är mig som vallmo här
ingen lik som dig i glöd
Oblossande vallmo röd
När en sommarfläkt berör din gurgnurdräkt
mines jag den kyss du mig gav
Du vakra vallmo röd.

Lilla vallmo röd med din djupa glöd
när jag ser dig på min stig
min Edith jag minnes dig
Edith, o den stund då din lilla mun
mig du blygt att kyssa bjöd
Du blossande vallmo röd.

SLUT.

Brandt.

Flottisten.

Betraktar man noga flottisten
så sönderfaller han i fyra delar
nämligen flanellan, lösfusket
tjafsbrallerna samt förhållningsboken
dessutom är att märka fötterna
huvudet och armarna. Han vistas
huvudsakligen på havet och
Myrträder i gång spasserande
på Myrehållsplatsen.
Ronnebyggatan bortåt besskan
mellan 10-12 på natten.
Han är ej farlig och angriper
ej maniskor utan när han
blir retad, eller på komandoord.
Flottisten till sin stor deb vistas
på sjön, han har fått
smecknamnet sjöbuse. De flesta
flottisterna önska att de hade
båtshakor, som var så långa,
att de kunde nå alla vackra

böner i land, när dom är på
sjön, dom är i allmänhet ej rädda
för vatten, utan håller ofta gästabud
tillsommans med fiskar och andra
sjöodjur. Man tycker att
flottisterna skulle vara försedda
med simhud mellan tårna, men
han klarar sig bra ändå.
Men man har hört att det
fims flottister som kan simma
som stenar och dyka som korkar.
Flottisten tillkör de varmblodiga
däggdjuren och att kans maka
föder levande ungar. Han är
mycket sjamiljös och lever gärna
tillsommans med det täcka
könet, särskilt vid lövsprickningen
och potatisplockningen. Vandrar
man vid denna tid genom
parken kan man få se honom
med sin tjej sittande eller i

annan ställning på en soffa och
då är dem mestadels tätt slutna
till varandra. Han är fridlyst
ända tills islossningen då han
åter lovlig. Kvinorna anställa
stor jakt efter honom i land,
annars ombord jagas han av
befälet. Inuti är kuvudet
ihåligt för att bereda plats
för rekrytundervisninen samt för
"manies" och andra lärarika
böcker så som förhållningsboken
med flera. När flottisten blir
gammal blir han "pellemasare"
eller kommenderas han till
tjänsgöring vid flottans
kustellegens.

SLUT.
28/1 Brandt.

Poesi

Rosor äro söta, Violer äro blå, Blomman
äro söta, min älskling, likaså, dessa
rader han du gömma som ett mine från mig
Du han även dem förglömma om du vill
förglömma mig.

En liten hälsning kommer här, den med sig
inga värden bär, den kommer från en
trogen vän. Förglöm, förgät, förskjut ej den.

Skilda vågor, skilda öden. Sällan träffa vi
varann, Men om ej i livet så i dödens
raknar vi varann.

Om du en gång på livets stig, finner en
för-gät-mig-ej. Så bryt dem av och läs
i dem en hjärtlig hälsning från din vän.

Låt oss alltid väner vara fastän skilda
från varann, ej att taga blått att göra

Trogen kärlek ren och varm.

Flicka du som står i åren hyllad
utav gossar små, Får i dag när som
du fyller åren, en hälsning av mig och så.

Bläddrar jag i levnadsboken några blad
tillbaka blott. Måste bittert vi begråta
lyckan som i yran gott.

SLUT.

Himla Kalaset.

Då uppstod Moses vördnasfullt
med ett plakat i näven
som skrivet var för dagens skull
Och till Guds ära även
en skål för Noak så han bjöd
han är av rätta rasen
att han ej däri fann sin död
vi därför tömmer glasen.

Men då med ens flög porten upp
som Per har glömt att stänga
Och själva fan i vilt galopp
sig in försöker tränga
änglar och profeter ~~i himlens vrå~~
i himlens vrå sig gömmar
men själve fan till bords går fram
där han en bägare tömmer

En skål för fadren så han bjöd
med stämma hes och syrukn
här fästar ni i helvete
här fins ej en djävul druken
här fästar ni här glammar ni
men glömt att stänga porten
det kan er ödestigert bli
ifall jag belägrar orten

Men då med ens blev fadren vred
lät all sin makt ned hämta
han sade ~~fader~~ (Satan) far i frid
stå inte här och sjämta

Och när han deta sagt på stund
for satan ut om porten
med bränvins kannan för sin trut
han trampade Per på foten.

Ett djävla främande de här
sa sankte Per till Guden
så sant jag heter Sankte Per
står klädd i himla skruden
jag aldrig porten glömma mer
Och mina ord besanna
att den djävlen ej oss ser
Och själ vår bränvins kanna.

Slut. skriven av
Valter Björk den 24/5 [illegible]

Valter B
Björk.

Hårets gryllne gloria.

Jag blickar tjusigt mot vart kvins
det är ett fel jag har
Och mor min säger att det är
ett gamalt ärv från far
så fort jag ser ett kjoltyg blir jag
liksom besatt jag gnolar både dag
och natt för att jag skall få fatt i

Refräng.

Hårets gryllene gloria höftens gangande
ror, denna bäm var något storia
liksom skapad för amor
kennes pärlvita tänder och så linjen
därbak, den är vad – ja det vattnas i
munen när jag tänker där på

Jag satt uti en djurgårds vagn en
solig sommardag och mitt emot i vagnen
satt ett kvinligt väbbekag kennes
purpurröda läppar och med ögon
hemelsblå då plötligt gort ett

knyk. och i min famn där låg

Refräng

Hårets gyllene gloria höftems
gungande rör denna bärn var
något storia liksom skapad
för amor, hennes pärlvita tänder
Också linjen därbak, den är vad-
jag det vattnas i munen när
jag tänker där på.

Man blir så lätt bedragen och det
blir man lätt i kvinns men jag kunde
då alldrig ana att så mycket falskhet
fins på biologyns ~~dagen~~ natten såg
jag vad jag förut ej har sett, kan
låg där platt i säängen och på en stab
brevid.

Refräng.

Hårets gyllene gloria höftems gungande
rör denna bärn var något storia
liksom skapad för amor, hennes pärlvita
tänder Också linjen därbak, den är vad-

som du förut vatt för de var ju av vadd.

Slut.

Rulta Katalena

Jag har älskat kvinna flera hundra
en var tjock, och en var platt liksom
en flundra men jag allikaje jag måst
beundra vilket blev ett stort besvär
men negressen min från Madagaskar
hon som bara åter vita långa maskar
och sin svarta kropp i havet plaskar
har jag ännu kär.

Refräng

Ranka Rulta katalena maken fins ej
till negress blanka ringarna hing
bena, svart som ett stort spader ess
Ranka Rulta katalena jag längtar till
din ö jag längtar att få se di svarta
bena förr kan jag ej dö.

Tänk när hennes pappa kanibalen

han som är en svart en ful en fali en
han grep mej med ett grepp uti
finalen dansande i vild extass
nog var jag då rysligt rädd den
gången när jag uti vildens svarta
klor var fången själv han skulle smaka
av buljungen tänk vilket ett kalas.

Refräng.

Rulta Ranka katalena maken fins ej
till negress blanka ringarna kring
bena, svart som ett stort spader ess
Ranka Rulta katalena jag längtar
till din ö jag längtar att få se de
svarta bena för kan jag ej dö.

Slut.

Oceanångaren Ticktanics-undergång.

1 vers.

En sorglig händelse nu timmat har
helt nyligen uti dessa dar
Som med bestörtning fylt en värld
och mycket tårar i hem och härd

2 vers.

Den stolte ångaren Ticktanic gick
ut på atlanten så skön och stor
Han var den största som vattnet bar
millijoner trettio den kostat har

3 vers.

Erik Bjork

Bjork

Poesi Poesi Gråt ej

Gråt ej om din vän är borta
Om han var ditt hjärta kär
Livets dagar äro korta
Kortare dess lycka är

Ja./

Var skog har väl sin källa
Var äng sin blomma har
Vart hjärta har sin saga fra
flydda barndoms dar

Men skogens källa sinar
Och ängens blomma dör
Men vännens kära minne
hjärtat aldrig dör

Blott den kan glömma gamla
vänner
Som vänskapsbandet inte känner
Tillgiven vän ej glömmas kan
Av den vars vänskap varit sann

Ja

Ett Sjömans-brev.

Vers 1.

Jag fattar pennan på nytt i min olärda
hand,
skriver till dej från främmande land,
Jag haver hört att att du fått dej en
ny liten vän,
men du kan hälsa den,
att det skall bli en dans
när Kalle Lans
väl kommer hem igen
till Skandinavien
Att du bedragit mej
var dumt av dej
Ty uti kistan finns det grej

Vers 2.

Men inte sörjer ja lungsoten på mej för
de
det finns väl andra som jag kan ge
den vackra schalen jag köpte i fjärran
Bombay

såsom jvesent till dej
Ty det finns flickar små
i varje vrå
å dom å tokiga
i allt de brokiga
Där neri Mexiko
jag kunnat få
bortåt en hundra femtiotvå

Vers 3.

Men nu styr jag åter en gång ut på
villande hav.
Och kamske finner jag där min grav
Ty det bor falskhet i rulland
böljornas lek
som kos den vän mig svek.
Men jag förstår så väll
du glömt den kväll
när du vid Haröns strand
mej lova tro och hand
Ty uti kvinnors smek
Och böljörs lek
där bor det samma falska svek.

Slut.

97 Sjåvalsen. Ivar Helmer Brandt

Ivar Helmer Ivar Helmer Brandt.
När man stegar ombord Ivar Helmer Bran
vill man Brandt veta ett ord Ivar Helmer Brandt.
om de öden, som vänta å vinka
Å då går man sig först Ivar Helmer Bran
för att stilla sin törst Ivar Helmer Brandt.
Å jag tror jo de utan att blinka
Så en kväll satt jag i Tokio
hos en käring vid ett bord
Hon tog fram en kartlek la stjärna
å så
Är de något särskilt, som herren vill ha
Eran far har köpt en kåk i Hjo
Å förstört sin nya Ford
å så finns här dödsfall på grund
utav slarv
De betyder fyra-fem tusen i arv.
Refräng.
Men de å livat ändå
för hur jag än håller på
så nog å jänterna kring mig minst två
å två

Ivar Helmer Brandt Ivar Helmer Brandt. 98

De måtte va någe visst
Ja tacka tusan för sist
man är väl svensk, så de kan förslå.
34838 2 vers Ivar Helmer Brandt
Det känns 3467 g [illegible] kusligt ibland Ivar Helmer
sådär långt ifrån land Brandt
när man sjunger för fisken i havet
Men man tror likson jo
att hon hör mig ändå
å har glädje å trevnad utav-et
Tills en dag det kom ett blomsterkort
med ett märke opp å ner
Det betyder kärlek förstås med
en ros
men det var som fan vad den
rände sin kos
Jag blev arg som kamske ej jag bort
å så skrev jag aldrig mer
Fast nog kom det dyvåta brev å kuvär
Men att läsa dom var ett
himla besvär.

Refräng.

Men de ä livat ändå
för hur jag än håller på
så nog ä jänterna kring mig
minst två å två.
De måtte va någe visst
Ja tacka Tusan för sist
man är väl svensk så de kan förslå.

3 vers.

När jag kom till Algier.
fick jag se en fakir
som stack kniven igenom sin dotter
å när allting var slut
å hon var som förut
gick jag fram med en påse med gotter.
Hon förstod på mig att jag begrep.
De är mycket enkelt, sa han med sin kniv
De har jag hållt på med i hela mitt liv
jag försökte somma kväll hans knep
på väninnan som var med
Men hon blev förvånad å damp som en stär
så de hade jag minsann ingenting för.

Refräng.

Men de ä livat ändå
för hur jag än håller på
så nog ä jänterna kring mig minst två å två
De måtte va någe visst
ja tacka Tusan för sist
man är väl svensk så de kan förslå.

4 vers.

Ja fick spå mig på nytt
för vad det har betytt
ser du själv, fast du inte är skrockfull
Men hon jvrata i Trance
om allt vackert som fanns
så hon ljög mig förmodligen smockfull.
När ni går så gyving så fort ni kan
i den riktning, som ni står
Men ni måste blunda, om de skall slå in
som jag läser ut av den högre magin.
Ja för all del det kan visst gå an
jag är inte rädd ett spår
å så satt jag fart ganska lycklig å glad
tills jag svimma av mot en vacker fasad.

Refräng.

Men de å livat ändå
för hur jag än håller jeå
så nog å jänterna kring mig minst två å två
De måtte va någe visst
Ja tacka tusan för sist
man är väl wensk så de kan förslå.

Slutskriven den 17/10 1926.

En sjöman så glittrande glad.

En sjömatros han å ständigt jeå gungande waj
å drifta som en haj
från hottentott till malaj
å han får hångla å krångla me alla sorts kvinns
ett bättre liv uti världen ej finns
Men det tas slut
med vind i klut
han sticker ut.

Refräng.

För när vindarna sjela
jeå bardunernas fela
då hivas ankaret ojyr-hissas seglen i Tojyr.
å sen ajöss lilla rosenknojyr.
Du har kyssen till mine
te tröst alltför ditt längtande sinne
men när jog tröttnat jeå stormar å havssalta bad
å ja tebaks lika glittrande glad.

2 vers.

Dalabeväringen.

Jag är kommen ifrån Falu gamla
sta, i mitt hjärta jag är
fastigt gla, för dom slägste
mig med samma, och ~~dom~~
Michael mig hem till manna,
som för mig har fällt så mången
tår.

2 vers

Ubon björkan fick genast mitt
adjö, för jag inte kunde tugga
kronans bröd, deras ljuvliga
haka, blev jag tvungen att
försaka, och får leva nu på
välling gröt och mjökk

3 vers

Men ändå jag höjer nu en glädjens
trall, exersisen slagg jag från
i alla fall, visserligen fick jag
lida, men det kostar blott en

tia, att i häften bli som barn
på nytt igen.

4 vers.

Det är svårt att tjäna kung
och fosterland, när man ej i
häften har en enda tand, det
blir ganska dyrt för staten
att få folk som tugga maten,
åt ett konyvani på hundrafemti
man.

5 vers.

Liksom malört uti sköna glädjerus, är
att jag som andra ej kan tugga mus,
för det är lögn att hålla kvar det,
vilket läge jag än har det, både
ljunglövens och friskens och lundins.

6 vers

Nu är Engelbrekt för längesedan
bräckt, nu är annan don och annan
dalasläkt, kommer fienden kan
vände, när vi visa våra tänder

se på mej så skall en krigare
se ut.

7 vers.

Men min flicka älskar mig ändå
jag tror, ty hon vet att
mandom i mitt hjärta bor,
utan tänder uti käften är min
kärlek lika stor, lika stor
som Porjuns nya kraftstation.

8 vers

Nu adjö och tack varenda en jag
ser, jag har inte mer att sjunga
om för er, jag för er. nu tar
till chappen, mamma väntar
mej med mappen, som nu är
min enda glädje och min tröst.

Slut skriven av

Nils W. Brandt.

Sture W Brandt. Brandt

Poesi.

Tro ej vad flickor säga.
Tro ej uppå mer än en.
Den som ditt hjärta äger.
Och som vill bli din vän.

Vinn först den ena.
sen den andra.
då kan du säkert på kärlek vandra.

Västanvinden mitt sälskap är.
den vet så säkert vem jag har kär.

Vad det är mår i världen, jag menar
på så sätt, en gosse kan förstöra sin
ungdoms tid så bätt, av flickors
hala tunga och deras falska mun
de söka att bedraga en pojke
varje stund.

Slut. N. W. Brandt.

Håll käften på dej.

Sjönöd jag vait en gång i
mitt liv, jag skrek som en
kniv hade suttit i mig men
folket på stranden de hjälpte
mig ej, de till och med ropa
håll käften på dig.

En dag när jag var lott en
liten smula glad, utanför
min fästmös-fönster jag höll
serenad, en kruka vatten jag
fick över mig, tillropad som
vanligt håll käften på dej.

Slut W. Brandt.

W Brandt

Luffarevisa.

Trasiga skor, rocken för stor,
skorna de passa ej alls, Maran
jag bär som man ju plär
uppå sin rygg som man blär
skortan jag sitter och lusar
därför går jag här och dusar.

Refräng.

När det blåser ljumna vindar,
skönt det är på luffen gå, man
tänker som så, bättre än då, om
något jobb man kunde få, men
det finns ju inget, det gör ingen
ting, ty jag skall bara, ~~bara~~
luffa, luffa hela Sverige kring.

Slut skriven av
Nils W. Brandt.

Blinde Alfreds sång.

I

Nu tjugo år förflutet sen ödet
drabbat mig, Och buret livets
börda, och trampat mödans stig
Den frögd som livet giver åt
den som vandrar blind. Är
likt en kulen höstvind med
bister nordanvind.

II

Jag tänkte jag som andra, på
tjäna pengarna, Men tänkte
ej på ödet, och på dess växlingar
Jag viste ej vad ~~ödet~~ lyckan
uti sit skötte bar Det blev
ej guld och silver nej det
blev sorge dar.

III

Jag lämnade min hemort en
kärlig vinterdag. Och reste kär
till Småland i glättigt arbetslag
Jag var så glad som lärkan när

jag min fader tog. Så kraftigt
uti handen, han vänligt mot mig log

IV

Så res då bort min gosse och
Gud kan vare din, Beskyddare
för livet, och även för ditt sinn
Hav alltid Gud i minnet, gör
alltid rätt och väl. Hav alltid
kristligt sinne tänk alltid
på din själ.

V

Så för jag trygg till sinnes min
väg åstad med fart, Men ödet
som mig väntar, det träffade
mig snart. Med dynamit jag
synände, ej skott av ville gå
Förrän jag kom så nära att det
mig kunde må:

VI

Och då kan ni väl tänka kun
det då för mig gick. Min hela

kropje blev sargad, och stockmad
var min blick. Att jag
fick bli i livet, vät ingen
kunde tro. Men ömt och vänligt
vårdad blev jag i Värnamo

VII

Jag upp till Herren ropte, tag
du mig nådigt ann. Jag har
ej mod att leva och du mig
hjälpa kan. Och stilla mina
plågor, och gör på den ett slut
Men flera dar jag hade, dem
Herren stakas ut.

VIII

Ni kan med lätthet tänka, vad
fröjd jag nu har kvar, Son aldrig
mer får skåda, Guds himmel skön
och klar. I mörker får jag sitta,
i alla mina dar, All glädje är
förswunnen som jag mig väntat har

VIIII

Otack här du glade yngling som står
i livets vår, Du tänker blott på lyckan,
men ej på falska mår, Visst är han
huld mot mången, men han tar ofta
slut, Den varar icke längre än Herren
stakat ut.

X

Så länge lyckan följer, och är så god
mot ~~mig~~ dig Tänk då på blinde
Alfred som är olycherlig, Om du än
är blott fattig, så är du ändå rik
Emot den stackars blinde som ej
kan se sin stig.

X

Till sist jag Herren beder, tänk på
mig blinde man, Så att du trösten
sänder, uti min sorgsna barm, Så
när min vandring slutar, jag får
befrielsen. Då får jag ljus och glädje
hos Gud i Himmelen.

Slut.

En ynglings levnadsöden.

En afton jag gick ner till värdshuset Boston, en strålande vårdag så klar och så skön, och fåglarna sjöngo så glada i träden och marken var täckt av en värmantel skön.

På värdshuset låg där en yngling nysskuten i bröstet på konom en dödstämpel satt, han viskade ännu fast rösten var bruten, han talade ännu fast rösten var matt.

Jag ser på din rustning att du är en Cowboys. kom sitt vid min sida han sade till mig. Kom lyssna och hör vad jag har dig att säga min levnadshistoria jag vill dig nu ge.

Jag hade ett hem och en älskande moder, en syster jag hade så mild

En ynglings levnadsöden

Och så god, men båda jag lämna, jag ville se värden, och styrde min kosa till västern hit ut.

Jag började dricka och sedan att spela blev skuten i bröstet mitt liv är snart slut. Men gärna jag önskar att komma tillbaka till syskon och moder men allt är nu slut.

Men jag har en annan, mer kär än min moder o bringa en hälsning till henne också. Säg att hon en gråter ty viskola åter vid sidan av dödsfloden träffas igen.

Vill någon mig bringa ett glas med frisktvatten, min tunga den bränner som vore den glöd. Jag genast mig skyndar att hämta

friskt vatten. när jag kom tillbaka
var ynglingen död.

Den frigjorda andan från jordiska
banden den svingar sig upp till
ett sällare land. Men djupt
under mullen där uppe på
kullen, en yngling som föll för
en mördares hand.

Slut.

En ynglings klagan.

Var tyst, var tyst du bölja blå
Du får ej så mot stranden slå
Du stören endast mina drömmar
Jag älskar icke dina strömmar

En vän jag så ömt älskat har
Den vågen armar slutit har
Den graven är så djupt så dyster
Därför på honom hjärtat brister

Där satt en yngling invid sjön
Med händer knäpyta som till bön
Och tåren stelnat har på kinden
Utav den kalla nordanvinden

Nu sitter han vid böljans rand
Han tror sig trycka vännens hand
Den vän som havets bölja skäljer
Han viskar tyst jag vill dig följa.

Nu beder han o kära Gud
Låt mig få komma till min brud
Han trofast var i alla öden
Jag följa henne vill i döden

Han störtar sig i böljan blå
Och vågerna tillsammans slå
Utöver stelnat lik som flyter
I skummet som mot stranden bryter.

Nu har han äntligen friden nått.

Till sälla land har själen gått
Sin brud den har han återvunnit
I himlen har han henne funnit.

Slut.

Smiths Guldklimpe.

Fru Smith har skänkt sin herre och man en duktig pojke på nio skålpund, kon hade i sin översvällande modersglädje inte kunnat avhållet sig från att berätta det för sina samtliga vänner om älsklingens storlek och vikt. Nyheten nådde slutligen en gamal vän i familjen som var bekant med lokalpressens tidningsmän. Genast berättade han att herr Smith hade funnit en guldklimpe som vägde

nio skålpund. Utan dröjsmål skyndade en tidningsman att interjuva Smith, men finner vid sin framkomst endast frun hemma, varvid följande dialog utspan sig.

Han. Bor herr Smith här.
Hon. Ja min herre.
Han. Är han hemma.
Frun. Nej
Han Vi har erfarit att han funnit en guldklimpe som vägde nio skålpund.
Frun (som förstår sig på skämt.) Jo han har funnit guldklimpen.
Han. Kan ni visa mig presis var han funnit guldklimpen. Frun. Jag skulle gärna vilja det om min man varit hemma, men utan hans tillstånd kan

jag inte göra det. Han. Är
guldhålet långt härifrån
Frun. Nej tvärtom mycket
nära. Han. Har han arbetat
länge på gruvan. Frun. Endast
för nio månader sedan. Han.
Var herr Smith den förste
som bearbetade den. Frun
(rädnande) ja åtminstone tror
han så. Han. är arbetet svårt.
Frun. Ja till en början, men
det blir bättre efter hand.
Han. Är det gott om vatten.
Frun. Ja alldeles tillräkligt
så att gruvan kan arbetas.
Han. Har han nått bottnen
ännu. Frun. Inte ännu men
han har varit ganska nära.
Han. Tror ni att det fins flera
klimpar i hålet. Frun. säkert
om den bara arbetas flitigt.

Han. Har herr Smith arbetat
gruvan sedan klimpen kom
i dagen. Frun. Nej inte ännu
men jag sade till honom
i går att det var tid att
börja på nytt.

Slutskriven den 28/2 1927.
av
Nils Wiktor Brandt.

Döva frun i telefonen!

Hallå var är jag?
På Kaspersexpeditionen.
Är det Pastorn jag talar med?
Nej det är Kaspersexpeditionen.
Ja jag skulle säga att min
man är död.
Ni är på fel ställe
Nej inte Pelle utan Kalle.
Kalle Blom hette han.

De har givet er fel på Station.
Ja Gud ske lov han dog i Tron.
Stopp ni är på kasperse expeditionen.
Jo vist dog han i Lutherska
Tronen.
Himmelske ring av.
Ja Herren tog och Herren gav.
Ni måste kära mycket illa.
Ja då, han dog mycket stilla.

Ring av.

En grav ja, det är just meningen
det: Men Pastor:
Kära fru det går på tok.
Vad var han inte klok?
Ni kör inte ett ord.
Herre jestanes ett mord.
Nu fann Kasper för gott
att ringa av. Brrrrr.

Slutskriven den 28-2. 1927.
Av Nils Wiktor Brandt.

Bevärings visa.

Slutad är paraden och kela
härligheten, uppvisningen är
slutad och hemåt skall vi gå.
Då rider generalen till Översten
i teten, Säger helt vändligt
ungefär som så.

Refräng.

Herr Övente det sista kompani.
Ni kunna nog marschera med lite
mera pli.

Översten i sadlen, han sträcker
uppå bena, sporrar sin häst
och rider i ett nu, bort till
kompaniet ryter åt kaptenen.
Herr kapten det duger inte ju.

Refräng.

Marschen som vi ha var dålig
hela dan, Laga då att folket
lär sig gå för fan.

Kaptenen kan skiker uppå löjtnanten.
Löjtnant vad i herrans namn kar
ni för gång. Hela er pluton
den går omkring och störlar,
likt en morsa ajar i en
kotiljong.

Refräng.

Trava på för tusan, trava på
likt en oljad blixt med
en propeller på.

Gamle kopral Kula, med
krafter av naturen, attan
tusan djävla belesebul o fan.
Jag skall ätta pli uppå
dom arma djuren. Jag skall
nog få Oxarna till att gå.

Refräng.

Men för innan dess, skall jag
va lugn för de. Marschera
med dem ända in i helvete.

SLUT.

Gellevarevisan.

För sex år sedan jag fås från
hennet min ålder var ju blott
sjutton år, förutan pengar
förutan kläder men allt gick
lyckligt få mig ändå.

Jag gick till Hulda för sista
gången, för att få taga ett ömt
för väl, han sade vän skall du
från mig fara, så tror jag
alldrig det går mig väl.

Den tog jag avsked utav min
mamma, ty fader min var
ju redan död, hon fråkte mig
var jag ämna stanna, för att
förtjäna mig dagligt bröd.

Men därtill kan jag ju inte
svara, ty vinden blåser än hit

än dit, på Oceanen jag ämnar fara
Och sedan skall jag nog skriva hit.

Men sjöman blev jag ~~jag~~ jur
ej så länge, blott en sommar sev
tog det slut, sen fos jag över
kring allt och vängde, till
Gillevare jag kom till slut.

V. Lappland ligger jur denna
gruva, blott tjuga mil ifrån
Luleå stad, i denna gruva fick
jag arbete, och långt från
hemmet här bodde jag.

Jag glömde mart bort min
lilla Hulda, så att jag knappast
till henne skrev, ty jag fick
kärlek till andra flickor
som gick på gatorna här
och drev.

En jungstdagsafton då var jag
drucken, på aftonkvisten jag gav
mig ut, för att förskaffa åt
mig en flicka, men råka
själv då så ilba ut.

I stället för flickor jag träffa
pojkar och fulka voro de som
jag, och det blev slagsmål
som jag tillställde, och jag
blev häktad den andra dan.

Kanhanda Hulda kon är nu
gifter, väl vore det, men hur
kar jag det, inom de murar
där jag nu sitter, kan ingen
titta uti min bur.

Slut skriven den 3-3 1904.

Nils W. Brandt.

Sjömanssång av Pastor Lagerfeld.

Min vän du som kristen dig kallar
Och säger dig leva för Gud.
Jag beder dig hör hur det skallar
från havet ett klagande ljud
Därute en oräknad skara, en
tyrande tillvaro för, i andlig
och lekamlig fara, säg gör
du för dem vad du bör.

Du må vara man eller kvinna
ha slägt eller ej ibland dem
som yårlöst försvinna. I saknad
av Gud och hem, du njuter
dock av deras möda, de alster
som tillförs vårt land, av dessa
som nu ligga döda, bland vrak
uppå främande strand

En sjöman så ung måste börja
sitt yrke på blånande hav, hur

fader och moder än sörja, han då ej
har känning utav. En trollmakt
därute honom drager, där finnes
den frihet han ment; men när
han har bränt sina vingar är
ändring av yrke försett.

Det liv han på havet måste
föra ej skildras, blott ryslevas
kan det borde synyraticht
beröra var tänkande kvinna
och man. I stället hans rykte
man lastar och menar sig göra
charmant, när uti kollekten
man kastar för sjömansmissionen
en slant.

Därute där stormarna tjuta
och vågorna skyhöga gå, hans
jordiska vandring skall sluta
en dag uti böljorna blå.

Därute i kampen den rista, när
anden skall lämna hans bröst
och ögonen slutligen brista, vem
giver väl då honom tröst.

Ej mycket av vänliga händer
ej blomster bekansas hans grav
där han mellan avlägsna länder
nedsänks uti stormyyrrört hav
Ej fälles en tår vid hans grav
hans liv likt en sprakande gnista
utsläcker i hylande hav.

Med honom försvinner hans minne
hans plats bliver fyld av en ann
som hans se när stunden är inne
får dela hans grav över hav
men själv om inte bedrager
Förfärt försummat vart bud
skall bida den ytterstа
dagen. I sällhet och glädje hos Gud.
Slutskriven den 3-3 1927 av Nils W. Brandt.

Sjömansvisa.

En ung och glader sjöman han
älskade en mö, för henne vill han
leva, för henne vill han dö, han önskade
ej annat än vinna flickors hand,
förrän han skulle resa till främmande land.

Så möter han den flickan uti en
lund så grön, han hälsade god afton
min lilla flicka skön, ett ord jag
vill dig säga, hon troget hör på mig.
Jag önskar att dig äga, jag älskar
endast dig.

Men flickan hon mig svarade, det
tror jag ej går ann, dig som jag
inte känner, att taga dig som man,
kan hända att du reser och kommer
aldrig mer, då får din vän därhemma
blott sorger och besvär.

Nog reser jag på havet men
kommer hit igen för roligt
är att hava en liten hjärtevän,
sen laga de i lunden ett ömt
farväl de två, och önskade att
resan ju lyckligt skulle gå.

När närta morgon randar ett
skepp gick utur hamn, med
fylda segeldukar och flaggorna
i toppe, den, unge jöman blinkade
så isande mot strand, där lilla
vännen vinkade tillbaka
med sin hand.

Så småningom förgingo båd
månader och år, och flickan
i sin hydda hon föller mån-
[illegible] tår, hon tänker uppå
vännen, den som hon har så
kär, hon [illegible] och hon
[illegible]

beder, han kommer aldrig mer.

Men så uti en tidning hon läste
i en notis, alltom ett skepp förlorat
på grund olyckligt vis hon
igenkännde namnen, och det var
vännens namn och skeppets namn
var Osian Ovilhen sorgsen tid.

Nu vill hon inte leva när vännen
den är död, ty med ett brustit
hjärta, hon ingen glädje har,
så bleknade den kinden som
fordom var så röd, och inom
några dagar var lilla
flickan död.

Slutskrivn den 8-3 1927.
av
Nils Wiktor Brandt.

Den sjuka flickan.

I en sal på lasarettet där de vita sängar står, låg en liten bröstsvag flicka blek och gul med gjulne hår.

Allas hjärtan vann den lilla, där hon låg så god och from, bar sin smärta utan klagan, på ett barnsligt hjältemod.

Så en dag hon frågar läkarn, som vid hennes sjukbädd står, får jag komma hem till påsken får jag komma hem till mor.

Läkarn svarar då den lilla, nej mitt barn det tror jag knappt, men till pingsten kan väl hända, du får komma hem till mor.

Våren kom med gröna ängar, allt var grönt på skog och mark, men den lilla sjuka flickan låg ännu fängslad vid sin säng.

Så en dag hon frågar läkarn som vid hennes sjukbädd står, får jag komma hem till pingsten skall jag vara riktigt snäll.

Läkarn svarar ej den lilla. Smeker hennes gjulne hår, och med tårar i sitt öga, vänder han sig om och går.

I sin grav hon tryggt nu vilar, under snöbetäcket gömd efter denna långa väntan, har hon farit upp till Gud

Slut den 8/3 1907.

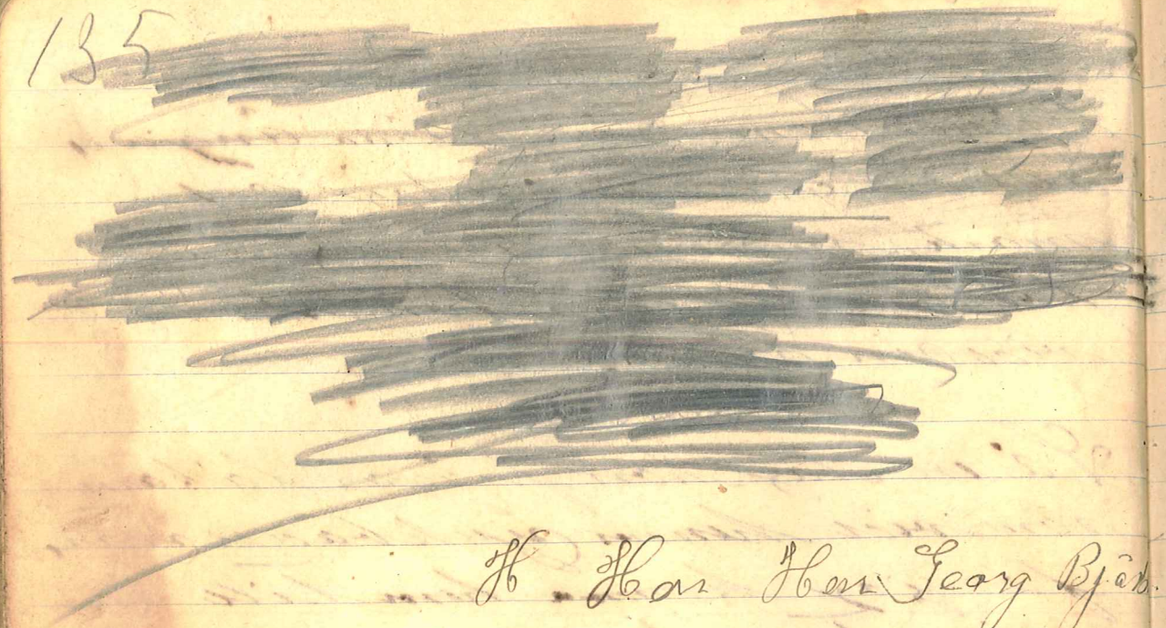

[redacted]

H Herr Herr Georg Björk

Nytorgsgatan

Herr Georg Björk Hälsingborg

Herr Georg Björk Nytorgsgatan 33

Nytorgsgatan 33

Hälsnu

Herr Georg Björk

Nytorgsgatan

33

Hälsingborg

Hälsingborg

Herr Georg Björk

Herr Georg Björk

Walter Johansson

Hälsingborg

Wiking Björk Lyngby

Walter Johansson Nytorgsgatan 33

Hälsingborg 33

Wiking Björk Everöd

Lyngby

Gösta Algot Björk

Everöd

Gårds Lyngby

Gösta Algott Björk Everöd

Gårds Lyngby

Everöd

131

Hertig Karl.

ink

STURE BRANDT

Nils Anderssdn

Sture II

Anna Sonja Kjellkvist

No 21

Gårds Kopung

Valter Garnter

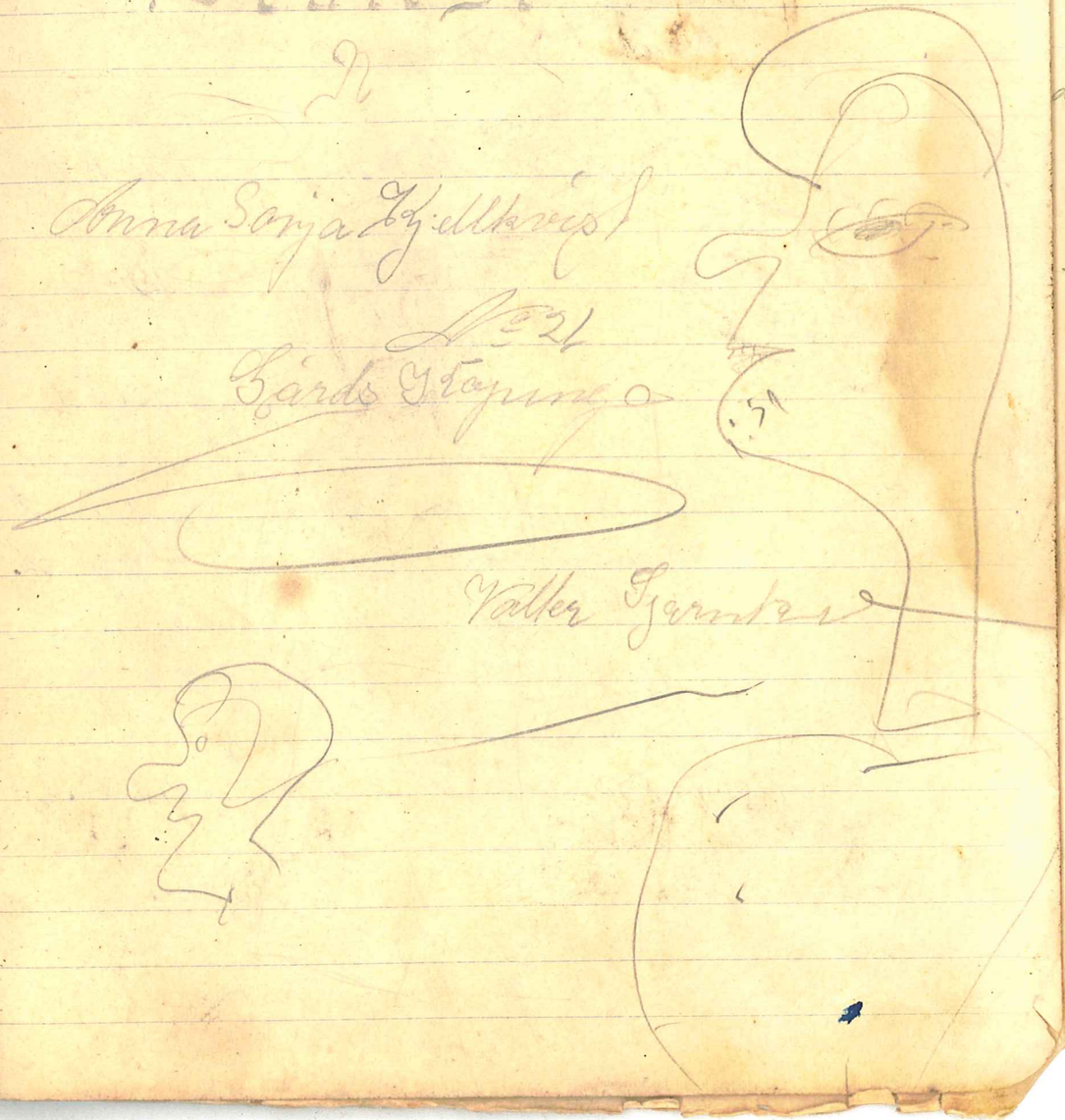

139

Herr Wiking Bjärk
Everöd

Wiking Bjärk Everöd
Erik Wiking

Herr Wiking Bjärk

Gårds Lyngby

Everöd.

Herr Svar Helmer Brandt.
Herr Svar Helmer Brandt.

Gårds Lyngby

Everöd.

vakblom

Z

Ivar Helmer Brandt.
Ivar Helmer Brandt.
Ivar Helmer Brandt.
Ivar Helmer Brandt.

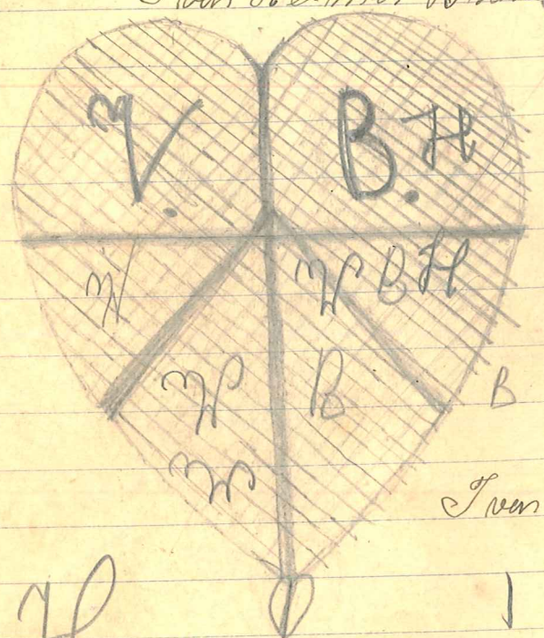

Ivar H. I.

Ivar Helmer Brandt

Ivar Helmer Brandt
Ivar Helmer
Helmer Brandt

Flickans sängfallera.

1

I min ungdom jag älskat en tärna
och eld i mitt hjärta hon göt
och till henne jag gick så gärna
O Gud va den ungen var söt.
Hellst när som jag låg i hennes
sängfallera, sängfallri, sängfallera.
helst när som jag låg i hennes
sängfallera sängfalleri fallera.

2

I henne jag blev så betagen
att jag kunde kvappt läsa en
bok. Och låg jag så låg jag på
magen och allting så gick det
på tok. Ty jag låg ju blått
i hennes sängfallera: etc.

3

Då gick ju en tid som jag
rände till henne varendaste
natt. Och ingenting ovanligt
hände jag blev blott så

så ryseligt matt. För jag
låg blott i hennes sängfallera: etc

4

Fem månader gingo till ända
min flicka hon blev ej så
nätt. Sin mage hom kunde
ej ändra, hon passade ej för
en sprätt. Men ni skulle blott
sett hennes sängfallera: etc:

5

Då gick jag mig att bestyra
den dagen, den glömmer jag ej.
Min flicka hon ~~börjadt~~
höll på att yra hon
ropade: aj, aj, aj aj, men
Herre min Gud en sån sång
fallera: etc:

Då gick jag mig att bestyra

6

Då tog jag mig en, två, tre, fyra,
ja blott för att stärka mitt
mod. Jag tänkte mig hemmåt
sen styra den tanken den blev
sju och gjord. Kom hem och
fick se hennes sängfallera: etc:

7

g g g g g g

Ja när jag kom hem till min
flicka där såg jag en ryslig
syn. Två ögon emot mig då
blicka, som lickna två
stjärnor i skyn. som komit
i från hennes sängfallera: etc:

8

g g g g g g g g

Dan flickan hon är nu min
gumma tillsammans vi trivas
så bra. Vi har ju en djävla
hop unga. Ni skulle blott sett
en sån ra: Som kommit ifrån
hennes sängfallera: etc:

Hälsingborg den 30. Agt 1929.
John W Rydström

Ubåtsvalsen

En undervattensbåtsflottist

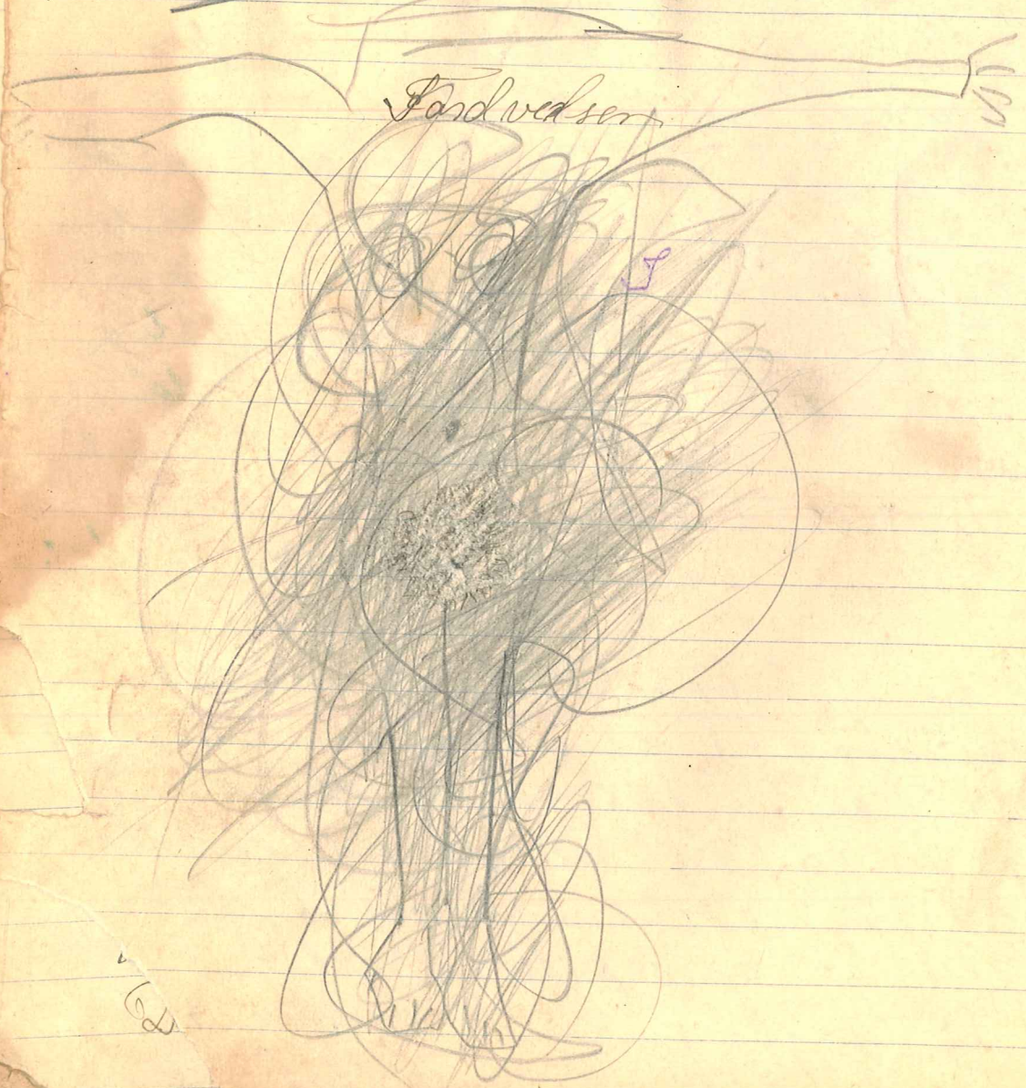

och manschetten av cellooid
Bortom Hallsberg kom åskan till mej förståss
Jag tänkte far i frid.
Till Helsingeland såg jag sedan mig fara
men där är det inte alls jag skall vara
Så backade kanan när blixten kom
och vände genast om.

III

Man vill helst ha dom varor jag ruta för,
så jag säljer just ingenting alls.
Sitter ofta i timmar och kör och kör
på allt, som kan ge halls.
I går lade sej en ko framför kyulen
så hon tappa både svansen och amlen
Och i dag for vi över en valgödd so
och straldäppå en bro.

IV

Kära älskade lotten, jag kommer snatt.
men det dröjer nog än några dar
For i går mot ett ried en sådan fart.
att ej en vägg står kvar.
Bensinen tog eld och kasosson

där alla kilogrammen ock grossen
Men i dag har jag knappt mina ögon mer
Wad är väl det jag ser.

V

Karameller ock trålar ock strumpeband
har jag ökat mitt lager med nu
Men jag har jag blir Filosofie kand
på jobbet köra du
Det enda som går är grädde i strutar
Men jag har jag tarpunktering ock slutar
Du kan hälsa till mamma ock Magnsson
i från din egen John.

Och på gården där står Forden lika pyntad
och fin som en lövad dressin
Lätt att sköta kära söta för den far
som en ny bänd raket genom vart stahet.
Och är det kattar och små nutt på vägen
lilla Forden blir alldrig förlägen
Men det synd ock skam vad det går långsamt fram
så går det ändå från på karlekens Mahadam.
Slutskriven av Sven Helmer Brandt.
den 3/11 1930.

hom fram och sa: Hör nu henn
tyst me sej: Men Svensson han
sa hej på dej
Kon stajreln sa då stel som en lakaj.

Refräng.

Nej gå hem och lägg dej Svensson
i din gamla ottoman
för jag ser att du är en som
som nog vid detta ej är van
ge mej resten av ransonen
och var snäll och stäm ner tonen
och gå hem och lägg dej Svensson
i din gamla ottoman. Slutskriven
av Sven Helmer Brandt
5/11 1930.

Det flaggar i hamnen och staden.

Från skargården har jag den äran
att hälsa till en och var
Där spelas det jämt på begäran

Gå hem och lägg dej Svensson. 154

Men vän hen Svensson en
sedel fick här om dagen
och kom i tagen
han tänkte nu han jag medel
Vi gick på nattkröken in på en krog
och helan och halvan han tog
och började värna så jag fick nog.

Refräng.

Nej gå hem och lägg dej Svensson
i din gamla ottoman
för jag ser att du ären som
som nog vid detta ej är vän
ge mej resten av ransonen
och var ställ och stäm nen tonen
och gå hem och lägg dej Svensson
i din gamla ottoman.

II

Svensson gick hem glad i hågen
och sjöng på: Inga sej får jag ringa
Men en han stapel som såg en

Arvid Mån. r.d Bayer Everöd

Ivar Helm. Arvid Bayer
Nils Andersson Lyngby
Hel Helmer Everöd
Brandt.
Gards Lyngby
Everöd
34563
343639
3 Ivar
Helmer 3 ran
Nils Andersson
Arvid
Nils Andersson
Ba Arvid Bayer Dran
Arvid
Ba Dran
Ba
Ivar Helmer Brandt
Everöd
Ivar Helmer Brandt
Arvid Bayerkapen

~~Bo Herdenberg~~
~~Lixi Johansson~~

~~Bo Herdenberg~~
~~Lixi Johansson~~

~~Bo Herdenberg~~
~~Lixi Johansson~~

Förlovade

Nitondessen Viking Björk
Jamnan Adolfsson

Gösta Björk
Helga i affärn

Wår känslor.

När is och snö går opp i snö
går opp i tö för sol och himmel blå
gå då vakna vi opp och vi fyllesav hopp
ty mot ljusnande tider vi gå
Wi drömmar om allt ljuvligt som
tro att vi ska får Man blir inte sig lik
man känner sig skonstifik
vad är det som förändrar än så.

Refräng.

Det är våren, det är våren som har kommet
igen å med den kärleken Det är våren
Det är våren som har kommet tillbaka igen
När vi varann i portarna krama
och kattorna på gånden jama
Det är våren det är våren
som har kommit tillbaka igen.

Slutskriven av Iras Helmer Brandt
27/11 1930.

161 Skriv inga brev, då du din kärlek täljer
ty kärleken den far, men breven dom finns kvar
Skriv aldrig in din flickas namn i barken
ty hon snart går, men vad du ristat in det står
När sorgen kommer, dränk den inte i buteljer
ty denna vän är inte värd en tår
nej skåda liljorna på marken,
det är en varning som en gammal sjöman ger.

Nils Brandt
Nora Olsson
Helmer Brandt
Hedvig
Sture Brandt
Inga "

Karin Persson
Västanåre
Näsum

Ballongvalsen. 162

Karin Persson
Västanå/Her
Näsum

Herr

L. Hilm

Järnvägsstation

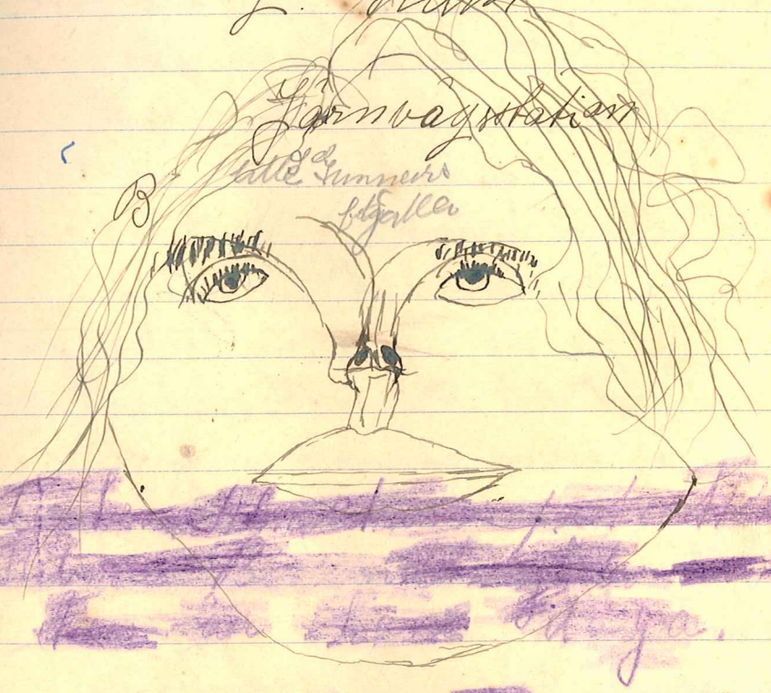

E. Lyngby
Everöd

Ballong-valsen.

Tänk att en natt drömde jag att
vi for till månen. I skänsen uti ett synång
fans en ballong ett gammalt minne av dansen.
Den fick i drömmen en fin gondol mot
människan peka kompassens nål.
Det som ett blass lyste för oss
jag sjöng när vi kasta loss.

Refräng.

Nu far vi till månen i luftballong
få se hur gudamligt den lyser.
Därför så säger vi "Hej so long" och vi far
några dar mot det blå. Men månen den
vandrar sin jämna gång och mångubben
står där och myser. "Här är det dag hela
natten lång" Och han ler när han ser oss två
Och som vi långsam till jorden
viskar jag kärlekspullt vaden:
Längre lilla vän vi far neråt igen
uti vår lilla luftballong. Utskriven av
Ivar Helmer Brandt 27/11 1930

Ljusterö-valsen.

Mycket har jag seglat
mycket har jag roeglat,
på alla kvinnas
som uti hamnarna finns,
men efter vad jag nu minns,
fanns bland denna massa
ingen, som mej passa,
ingen så rar
som tösen jag därhemma har.

Refräng.

Min lilla må på Ljusterö
har ögon av en färg som en Atlantsjö.
En kind så len och såna ben
jag varken skådat förr eller sen
ja som porslin han är så fin han är så
snäcker så. Han är så nätt han är så lätt,
han är så läcker så. Min lilla må på Ljusterö
får henne vill jag leva vill jag dö.

165

II

Mången liten kvinna
tyckt i mig finna sitt ideal.
Det kjälpte inte ett skal,
för jag har jämt varit sval.
När som bäst dom tjusat
har jag bara rusat
från dem helt brått.
För mej det finns en enda blott.

Refräng som förut.

Slutskriven av Ivar Helmer Brandt
den 28/11 1930.

Ivar Helmer Brandt.

Ivar Helmer Brandt.

Ivar Helmer Bran Ivar Helmer Brandt.
Ivar Helmer Brandt. Ivar Helmer Brandt.
Mången liten kvinna tyckt i mig finna
sitt ideal Det kjälyte inte ett skal
för jag har jämt varit r sval. När som
bäst dom tjusat har jag bara rusat
från dem helt brått För mig finns en
enda blott. Min lilla mö på Gusterö

Wiken Wiking Bjork 72

Wiking Bj Wiking

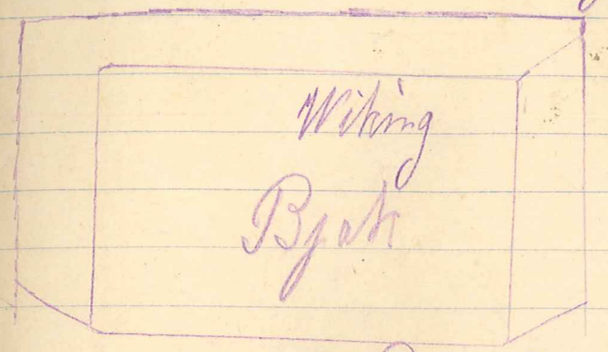

Bj Bjork

B

B B B

B Bjork

B Bj

B

Bjork

Bjork

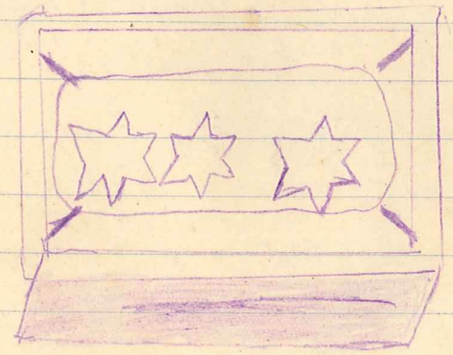

123

$$\left(1\frac{5}{6} : 2\frac{3}{4}\right) + 8\frac{121}{272} - 3{,}375 \left(\times 0{,}1 + \frac{1}{10}\right) : 3\frac{13}{36} + \frac{1}{24}$$

Arvid Bayer

Ivar Helmer

Register.

Sommaren 1924. 1
Himla kalaset. 4
Skeppsbranden. 6
Hälsning till hemmet. 9
Kärlek och otrohet. 12
Bland bräning o kär. 15
Liv-o poesie. 18
Skeppet skulda. 19
Carl Alfrid och Ellinor. 23
En sjömansänkas klagan. 26
Överfarten från England. 28
Sydkustens förlesning. 30
Rallare-visa. 33
Bara väggen emellan. 35
Den fallne. 36
Poesi. 38
Sjömansänkas klagan. 39
Drömlandet. 42
Poesi. 44
Bruden. 45

Register.

Barndoms-minne. 48
Skeppe som mötas. 50
Seglaren. 53
Från frisca till Cape. 54
Lejonbruden. 57
För sent. 59
En anständig gosse. 61
Vallgossen. 63
Den sköna Helen. 66
Fritioff Andersson. 69
En Sjömansnatt. 74
En sjömans begravning. 76
H. M. Tylgas julvisa. 78
Lilla vallmo röd. 80
Flottisten. 81
Poesi. 84
Himlakalaset. 85
Lit. Himlakalaset. 85

N:o 02301/96

